

Salezijanski vestnik

ŽUPNIJSKI DOM
MARIJE POMOČNICE
RAKOVNIK

**PAPEŽ
PRIHAJA**

**POČITNIŠKI
ORATORIJ**

NOVI VRHOVNI PREDSTOJNIK

**SALEZIJANSKI
MLADINSKI CENTER
NA RAKOVNIKU**

10.000 IZVODOV VESTNIKA

Urednik vam

Pozdrav za Marijin mesec maj. Povezovala nas bo ljubezen do naše Pomočnice, tako pri šmarnični pobožnosti kakor ob romarskih shodih pri Mariji. Posebej bomo združeni ob papeževem obisku tako v Ljubljani kakor v Mariboru in Postojni. Da bi kot papež Janez Pavel II. bili Marijini, posamezniki in ves slovenski narod. Bogu hvala za ta veliki dar; naj nas potrdi v veri!

Veselimo se tudi salezijanci in vsa salezijanska družina, saj imamo novega vrhovnega predstojnika; to je don Juan Edmundo Vecchi, Argentinec, in novo vrhovno vodstvo. O tem na posebnih straneh. Zvesti hočemo biti don Boskovemu duhu in poslanstvu.

Upamo, da bo Želimlje postalo gradbišče, da bi tako pridobili nujne prostore za normalno delovanje gimnazije in doma.

Ker gre za našo mladino, upamo, da je to najboljša naložba za slovenski narod, zato tudi upamo proti upanju, da bomo kako prišli do potrebnih sredstev. Sicer pa, zakaj ne bi zaupali v Marijo Pomočnico, kot je zaupal sv. Janez Bosko!

Ta številka Vestnika je nekako jubilejna, saj prvič po drugi svetovni vojni dosegamo naklado 10.000 izvodov.

Bog povrni vsem prizadevnim poverjenikom. Veseli smo, da si mnogi prizadevate in seznanjate še druge z don Boskom in njegovim glasilom danes pri nas - s Salezijanskim vestnikom. Zlasti mladi boste pogledali programe, v katere se boste lahko vključili v počitnicah. S simpatijo bomo spremljali drugo generacijo maturantov na Gimnaziji Želimlje in pričakovali novince za naslednje šolsko leto. Načrtovali bomo tudi udeležbo na molitvenem dnevu za duhovne poklice kakor tudi pri romarskem shodu na Rakovniku (program na posebni strani). Ponovno vas opozarjam na naš naslov.

Lepo prosim, ne pišite nič drugega v naslovu kakor:

Salezijanski vestnik, p.p. 2404, 1001 Ljubljana.

Samo to. Omogočimo pošti normalno delovanje.

Veseli smo ne samo vaših velikodušnih darov, ampak tudi voščil in dobrih želja. To nas opogumlja. Hvala za številna velikonočna voščila. Veseli smo tudi sicer vaših pisem.

V Vestniku boste našli še veliko zanimivega, spodbudnega in ohrabrujočega. Delajmo kot don Bosko: bodimo zavzeti za vse dobro, tistim pa, ki se s tem ne strinjajo, pustimo, naj kot vabci čivkajo svojo pesem.

Želim vam vse lepo in dobro, zlasti veliko ljubezni do Petrovega naslednika papeža Janeza Pavla II.

Tone Ciglar

Mladi SMC Rakovnik

SALEZIJANSKI VESTNIK 3/96
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

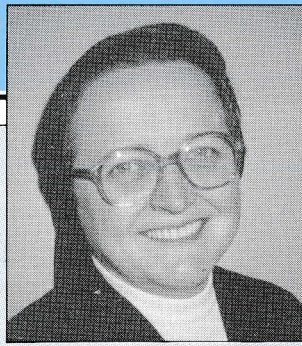
Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
p.p. 2404
1001 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastoni. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

PRED ZARJO NOVEGA TISOČLETJA

Misel na prihajajoče tretje tisočletje je vse pogosteje navzoča med nami. Razne obletnice, ki jih obhajamo v osebnem, družinskem in širše družbenem življenju, imajo globok človeški pomen. Sama beseda "jubilej" nam govori o veselju, o radostnem prepevanju. Priprava na obhajanje jubilejnega leta nam je lahko torej najprej v spodbudo, da znova poiščemo razloge našega upanja. Sredi stiske sedanjih razmer je morda prav ta priprava že hkrati prva milost omenjenega jubileja.

Tudi salezijanska družina ima pri tem svoj delež. Z usvo Cerkvijo, posebej še z mladimi in za mlade, smo v pričakovanju "polnosti časov". Papež je (v okrožnici V zarji tretjega tisočletja, 58) ponovno zapisal, da "prihodnost sveta in Cerkve pripada mladim rodovom; rojeni v tem stoletju, bodo zreli v prihodnjem prvem stoletju novega tisočletja. Kristus pričakuje mlade, kot je pričakoval mladeniča, ki mu je postavil vprašanje: 'Kaj naj dobrega storim, da dosežem večno življenje' (Mt 19, 16)? Mladi v vsakem položaju, na vsakem kraju zemlje nenehno postavljajo vprašanja."

Ali bomo mi, dediči don Boskove karizme za sedANJI čas, poslušali ta vprašanja in se za odgovore skupaj z mladimi napotili h Kristusu? Oba vrhovna zbora, tako salezijancev kakor sester hčera Marije Pomočnice, nas dejansko ponovno usmerjata na to pot: prenoviti naš karizmatični zagon. Pot je pravzaprav že zastavljena, kajti naša karizma, obogatena z žensko dojemljivostjo sv. Marije Mazzarello, se je že utelešala v teku celotnega stoletja in učinkovito (to je odrešenjsko) nagovarja na tisoče mladih.

Za kaj pravzaprav gre, ko govorimo o prenovi? Kakor se je izrazil novi vrhovni predstojnik salezijancev don Vecchi, bi tudi tu lahko rekli: gre za kvaliteto našega življenja. Edino kvalitetnejše delovanje in pričevanje v skladu z lastno karizmo, Božjim darom, prejetim za blagor sočloveka, bo lahko nagovorilo današnje, tolikokrat v prah porabniško-uživaške družbe poteptane mlade.

Za vse vernike in še posebej za nas hčere Marije Pomočnice je nepreksljivi vzor takšnega odgovora sredi vsakdanjega življenja Božja mati Marija. Ona je velika Pomočnica; o njej še nikoli ni bilo slišati, da bi koga zapustila, ki se je k njej z zaupanjem zatekel. Poklicani smo, da njena navzočnost postane živa in dejavna tudi v življenju sedanjega rodu mladih.

Če bomo to svoje prizadevanje podprli z molitvijo, dobro besedo in tudi z zgledom lastnega življenja, bo naša želja, da bi ob jubilejnem letu zablesteli solidni razlogi upanja v srcu mnogih deklet in fantov in zato v srcu (družbe) prihodnjega tretjega tisočletja, tudi lahko uresničena.

S. Brigita Zelič
predstojnica sester HMP

IG

DAN MATER IN OČETOV

Petek 23. marca, malo pred sedmo zvečer. Bil je naravnost idiličen pogled, ko so se luči avtomobilov zlivale z različnih poti in cest po dolini med izanskim hribovjem v eno samo kolono. Vse nas je pot vodila v Iško vas na praznovanje materinskega dne. Program je bil zelo domiseln, vsaka točka je imela svoj namen. Prav pristični pa so bili malički, nekateri še predšolski, in tisti iz prvih razredov, ki so kar tekmovali, kdo bo bolj glasno pel in tako pokazal, česa se je zmozel naučiti. S Cilka Hozjan se je res zelo potrudila in otroke pripravila na lep nastop.

No prav vsi nastopajoči zaslužijo pohvalo in zahvalo. Štradararji z Rakovnika so s svojim igranjem in povezovanjem ustvarili res pravo ozračje in materinski dan se je prevesil v očetovskega - v pravo družinsko praznovanje.

Seveda pa ni moč mimo trenutka, ki bo ljudem gotovo ostal v spominu kot nekaj posebnega, trenutka, ko je naš g. župnik zaigral na harmoniko. Ne vem, če se prav zavedamo, kaj je to pomenilo za vse nas in tudi zanj. Za nas morda presenečenje, nekaj izrednega, kar ne doživiš vsak dan, zanj pa je bil to gotovo trenutek zavestne odločitve, da kljub postnemu času, ki nas zavezuje k bolj umirjenemu in poglobljenemu življenju, stori res vsak korak za naše zблиževanje, medsebojno ljubezen, prijateljstvo. Da bi se znali veseliti vsakega dne, ko pa je potrebno, bi znali tudi modro prenašati in sprejemati našo različnost.

Izkupiček prostovoljnih prispevkov je bil namenjen za obnovo cerkve sv. Križa v Iški vasi.

Na nas je, da sedaj dokažemo, česa smo zmožni v našem navadnem vsakdanjiku, česa si želimo. Prepričana sem, da vse samo dobro!

Nevenka Marija Kovač

LJUBLJANA

SPET NOVICIAT V SLOVENIJI

Po šestih letih bomo imeli salezijanci noviciat - leto priprave na redovniško življenje - spet v Sloveniji, in sicer na Rakovniku.

Zadnjih šest let so zaradi majhnega števila kandidati odhajali v noviciat v Turin, pred letom 1990 pa je bil noviciat v Želmljem. Kot veste, smo tam leta 1991 odprli gimnazijo in dom. Torej smo morali iskati prostore za noviciat drugje. Odločili smo se za Rakovnik. Čeprav denacionalizacija tu še vedno ni izvedena, se vendarle nekaj premika. Podjetje Dravinjski dom nam je pred veliko nočjo vrnilo del prostorov (zelo zapuščenih) pri cerkvi, kjer bomo do jeseni lahko uredili prostore za noviciat.

Ko se vam zahvaljujemo za vse oblike podpore, ki jo namenjate za nove duhovne poklice, vas kot don Bosko tudi mi upamo prositi, da nam v svoji velikodušnosti priskočite na pomoč pri urejanju prostorov za noviciat. Darove lahko pošljete na naslov Salezijanskega vestnika ali na naslov Salezijanski zavod Rakovnik z oznako: za noviciat.

Bogu bomo hvaležni za vse, predvsem pa za to, kar v svoji ljubezni vedno znova kliče in opogumlja mlade, da mu sledijo. Upamo, da bo jeseni začelo noviciat osem kandidatov. Gotovo je to sad molitve in žrtve mnogih slovenskih vernikov. Tudi mi jih podprimo v molitvi.

*Janez Potočnik, ravnatelj sal.
zavoda na Rakovniku*

GROSUPLJE

VESELE POČITNICE

Salezijansko delo je med letošnjimi zimskimi počitnicami pokukalo tudi v grosupeljsko župnijo. Za otroke smo pripravili počitniški oratorij in - po obrazih otrok sodeč - ni bilo zaman.

Januarja nas je pri študentskem verouku obiskal Martin Lisec in nas na kratko seznanil s salezijanskim delom, predvsem s počitniškimi oratorijem. Za spodbudo smo se igrali še nekaj bansov (pesmi z gibi) in s tem nas je "zapečatil", odločili smo se namreč, da izvedemo počitniški oratorij.

Resda salezijanci niso bili navoči, vendar smo izpolnili njihovo načelo o veselju - tega prav zares ni manjkalo. To vam lahko zatrdijo vsi otroci, ki so se pridružili oratoriju. Seveda ostaja v mislih želja, da se naslednje počitnice zopet dobimo in se igramo, igramo...

Alenka Oblak

ŠENTJANŽ

UTRIP - DUHOVNE VAJE POST '96

O Bog, ti veš, kakšno nalogo mi moraš naložiti, da jo bom uspešno opravila. A tvoje naloge niso pretežke, če vem in verjamem v to, da je to zares tvoja volja. Cutim, da so moji koraki načrtovani.

Kako bi sicer mogla v življenju srečati toliko najrazličnejših ljudi: nekaterim biti v oporo, drugi so v oporo meni. A vsi skupaj zmoremo veliko, se bogatimo in rastemo v smislu življenja.

Delo z mladimi mi je v poseben dar Stvarnika življenja. Ni vedno lahko, a v težavah začutimo, da smo del drug drugega, začutimo, kaj si pomenimo.

Bogu hvala za ta dan komuniciranja z mladimi. Včasih prepogosto v njih ne vidimo sonca. O da, ljudje, koliko sonca zmorejo, le izvabiti ga je treba in potem zares sijejo. Za to sonce pa smo odgovorni mi, ki smo mnogokrat prepričani o svojem edinem prav.

Doživeti mlade, ko začutijo v sebi dar, ki jim je bil podarjen z iskrenim zanimanjem zanje... Takrat ni ne utrujenosti ne lakote... le pesem v srcu in svetle oči nečesa veličastnega. Ko se srce odpre in skupaj z dušo veseli Stvarnika življenja.

Toda žal, včasih traja to le malo časa in zopet tonemo v pozabo samega sebe. Dajmo, pomagajmo, dvignimo se in pomagajmo sijati mladim, da bodo zaznali, da je On z njimi vse dni v letu, ne le tri dni. Plačilo bo zagotovo bogato.

*Renata Kuhar
skupina Kresnica Šentjanž*

SODRAŽICA

MLADINSKI KLUB KRESNIČKA

Plamen ljubezni in prijateljstva, ki smo ga zanetili ob praznovanju sv. Janeza Boska na Rakovniku, je zagorel tudi v sodraški župniji.

V četrtek 1. februarja smo doživeli nepozaben prijateljski večer. Želja, da bi tudi v naši župniji zasvetila drobna lučka veselja v srcih naših otrok oziroma mladih, se je uresničila.

Z navdušenjem smo pričakali povabljenega gosta g. Martina Lisca. Ker so bile med udeleženci zastopane vse generacije, je bilo srečanje posebna obogatitev za vsakogar. Postavili smo temelje oz. smernice, ki so bistvenega pomena za naše nadaljnje delo v mladinskem klubu Kresnička. Martinu se za velikodušen obisk in spodbudne besede pristočno zahvaljujemo.

Kako pomembno je danes druženje mladih, kjer spoznavajo evangeljske vrednote. Kresničke, kresničke smo, Boga Očeta prosimo...

Ljubica Košir

ŽELIMLJE

BODI NEJC!

Med zimskimi počitnicami je bilo v želimljski dolini prav veselo. Na duhovnih vajah se je zbralo kar 200 osnovnošolcev iz vseh koncev Slovenije.

Voditelji, povečini dijaki Gimnazije Želimlje, smo darovali nekaj svojih počitniških dni in prenašali srečo in navdušenje - to sta bili temi duhovnih vaj - s papirja v realnost.

Zgodbica o Nejcu in njegovih prijateljih, ki smo jo profesionalno zaigrali, je bila fluorescentna nit, ki se je prepletala skozi vse tri dneve.

Dopoldne smo se pogovarjali o njej, večerne urice pa so zelo hitro minevale zaradi obilice družabnih igric, tekmovanj in veselih pesmi.

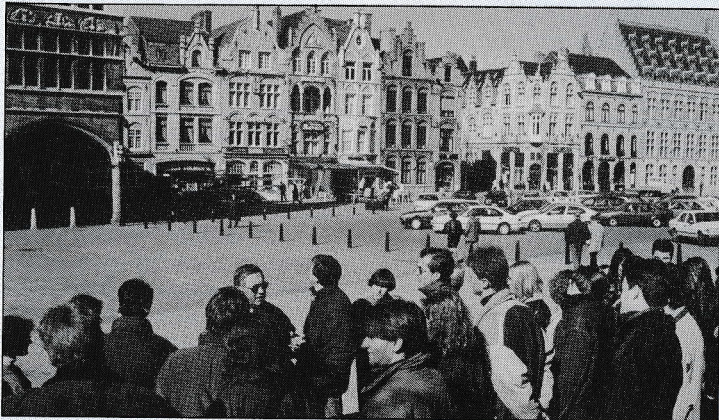
Iskrice prijateljstev in novih spoznanj so se v nedeljo pri zaključni maši zlile v ogenj. V ogenj, ki bo oddajal toploto in svetlobo.

Vem, da se bomo poleti spet srečali.
A.Š.

BELGIJA

SREČANJE SALEZIJANSKIH ŠOL V BELGIJI

Mladi iz Gimnazije Želimlje smo se v dneh od 24. - 31. marca udeležili

srečanja salezijanskih šol v Tournaiju (Belgija) pod naslovom Projekt Evrope. Tamkajšnja šola, ki je praznovala stoletnico ustanovitve, je povabila šest salezijanskih šol iz zahodne ter šest iz vzhodne Evrope. Ideja srečanja je bila graditi novo, združeno in prijaznejšo Evropo.

V bližnjem kraju, kjer smo stanovali, so nas zelo gostoljubno sprejeli nekateri dijaki in profesorji, s katerimi smo se kaj kmalu spoprijateljili. Ti so nas tudi spremljali vse dni srečanja v Tournaiju.

Na začetku so nam predstavili mesto, ki je znano po svoji arhaičnosti in kulturni pestrosti, saj ima zelo bogato zgodovino. Hkrati pa smo tudi navezali stike z mladimi iz drugih evropskih držav.

V naslednjih dneh smo imeli tudi mi priložnost predstaviti našo državo, kulturo, šolo in naše običaje.

V skupnem prostoru smo predstavniki vsake države pripravili velik pano, na katerem smo poskusili prikazati glavne znamenitosti svoje domovine in šole. Razstavili pa smo tudi nekatere značilne slovenske izdelke. Vsaka šola je pripravila tudi svojo deklaracijo, ki smo jo prebrali ob sprejemu v evropskem parlamentu v Bruxellesu.

Naša dekleta pa so tudi dokazala, da so že spretno gospodinje in da jim delo

v kuhinji ni španska vas. Svojim gostiteljem smo namreč pripravili tradicionalno slovensko večerjo, za katero so trdili, da je izvrstna. Ampak, verjemite ali ne, najbolj jim je ugajal pražen krompir.

Za poslovilni večer so domačini pripravili še kulturni program, katerega višek je bil poskus, poznan kot Magdeburška hemisfera. Gre za kroglo, sestavljeno iz dveh enakih in med

sabo ločljivih delov. Ker so iz nje izčrpali zrak, teh dveh delov ni mogla ločiti niti sila šestnajstih konj, o čemer smo se lahko tudi na lastne oči prepričali. V 17. stoletju je bil to dokaz za prazen prostor, mi pa smo se trudili dokazati, da lahko združimo dva dela Evrope, vzhodnega in zahodnega. Ta vez naj bi bila nerazdružljiva. Naša skupina iz Gimnazije Želimlje se je v polni meri trudila prispevati k tej povezovalni moči. Poudarili smo svojo pripravljenost, da kljub svoji nacionalni majhnosti okrepimo povezovalne tokove v našem skupnem domu - Evropi jutrišnjega dne.

J. & D.

RAKOVNIK ZAHVALA

Vsem, ki na tako raznovrstne načine podpirate naše poslanstvo, se za vse izkazane oblike dobrohotnosti iskreno zahvaljujemo. Z mnogimi se poznamo, mnogi pa se ravnate po načelu: naj ne ve levica, kaj dela desnica. Vsem, še posebej pa vsem skritim dobrotnikom, naj Bog povrne s svojim blagoslovom!

hvaležni salezijanci z Rakovnika

POUČEVATI UMETNOST DOBREGA POUČEVANJA

S. Mary Mullaly iz ZDA ima svojevrstno poslanstvo: zaupana ji je naloga, da na ameriški univerzi vodi prenovitveni študijsko izobraževalni program za ravnateljke in odgovorne animatorje tamkajšnjih katoliških šol. Prislusnimo sporočilu njenega življenja in dela.

- *Se lahko kratko predstaviš?*

Sem redovnica, sestra HMP in sem torej deležna posebne vzgojne karizme naših ustanoviteljev sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello. Imela sem možnost študija in tako sem najprej diplomirala iz administracije na Univerzi Nostra Signora del Lago v San Antonio (Texas) in iz pedagogike na Univerzi v San Franciscu, nato pa sem prav tam tudi doktorirala. 32 let sem poučevala in bila ravnateljica na katoliških šolah raznih usmeritev in stopenj. Že nad 20 let

ob koncu tedna vodim razne tečaje in katehetske delavnice.

- *Kakšen pomen ima tvoj program glede na potek katoliške vzgoje v ZDA?*

Od leta 1964 se je število redovnic, redovnikov in duhovnikov na katoliških šolah stalno zmanjševalo. Njihova mesta zasedajo vedno številnejši laiški vzgojitelji, profesorji in ravnatelji. Trenutno razmerje je 8 laikov na enega redovnika-redovnico. Če hočemo, da katoliške šole ohranijo svojo bogato značilnost, potem je nujno zastaviti vse moči za to, da bodo pravilno usmerjeni najprej njihovi voditelji. Katoliška šola je v Cerkvi uspešno sredstvo evangelizacije, zato pa je potrebno zagotoviti primerno strokovno osebje.

- *Kaj najbolj poudarjaš v pripravi vodilnega osebja katoliških šol?*

Poklicna pedagoška usposobljenost ni dovolj. Pristen protago-

nizem v naših šolah mora izhajati iz globokega poznanja in vrednotenja krščanskega pogleda na svet in človeka, kakor nam ga nakazuje predvsem drugi vatikanski cerkveni zbor. Proforski zbor ima zato nalogo zagotoviti ne le verski pouk, ampak celotno pozitivno ozračje življenja v šoli. Čeprav so voditelji laiki, imajo neke vrste duhovno odgovornost do tistih, ki so jim zaupani. Naš program jih pripravlja na to nalogo.

- *Kakšne možnosti ti daje ta oblika apostolata za prispevek k napredku ženske?*

V ZDA ni v navadi, da bi ženska bila na vodilnem položaju, predvsem velja to za določena poklicna področja kot npr. univerzitetna katedra. S svojim zgledom in pri svojem vzgojnem delu na univerzi študente opogumljam k temu, da tudi sami prevzamejo odgovorna mesta, za katera se pripravljajo, ter obenem spoštujejo in cenijo kulturno, etično in spolno različnost.

- *Kako usklajaš salezijansko karizmo v tem novem apostolatu?*

Tovrstno poučevanje je izziv. Mislim, da bi bila tudi don Bosku vseh možnost spopolnjevati učitelje, da bi nato sami postali tudi dobri vzgojitelji. Pri svojem delu je mogoče vključiti številna don Boskova vzgojna načela. Pogosto si predstavljam, da namesto mene poučuje don Bosko, in se trudim, da bi uganila, katere vzgojne vidike bi on danes podprl. V zvezi s profesorji katoliške šole, ki se pripravljajo na svojo vodstveno nalogo, bolj poudarjam nujnost, da bi imeli usposobljene, kompetentne in odgovorne može in žene, in to predvsem na duhovnem področju.

(Povzeto pa DMA - notizie, 1966, št. 1-2.)

HVALEŽNOST ZA DAR VERE

Vračam se iz trgovine z misli mi, kaj vse še moram postoriti, ko nenadoma zaslišim glas: "Brigita, kam pa tako hitro!" Ozrem se in zagledam sošolko, s katero se že dolgo nisem videla. "Pojdi z mano na kavo," me skoraj proseče povabi. Začudeno pogledam njen trpeči obraz, ki je bil nekoč tako nasmejan, in se kljub stiski s časom odzovem povabilu.

Pogovarjava se o tem in onem, kar nenadoma pa bruhne iz nje: "Naredila bom samomor, ne zmorem več." Skušam ji dopovedati, da noben problem ni tako težak, da bi se ne mogel rešiti. "To govoriš ti," mi odvrne, "jaz pa sem odvisna od injekcij. Življenje je zame pretežko." Mislim si, od kakšnih injekcij vendar, a že me prekine in mi začne pripovedovati.

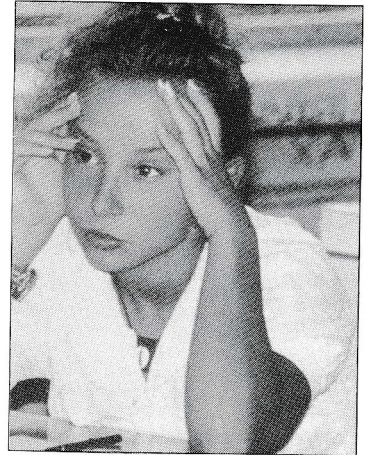
"Zaradi določenih težav sem bila nervozna, in ko sem to povedala zdravniku, mi je kar na hitro predpisal tablete. Začela sem jih jemati in bilo je čudovito. Bila sem sproščena, a s časom pa sem se navadila nanje in brez njih nisem mogla več živeti. Ker sem jih jemala dolgo in v prevelikih količinah, mi niso več pomagale. Zdravljenje se je nadaljevalo v psihiatrični bolnišnici in zdaj sem odvisna od injekcij. Vse skupaj pa mi le malo pomaga. Ko čutim, da mi injekcija popušča, se znova vrnem k zdravniku, a življenje je zame postalo pusto in enolično."

Čutim težo njenega križa. Vem, da ni verna, a v podzavesti močno hrepeni po bogastvu življenja. Priporočim ji, naj se zglesi pri duhovniku in ga prosi za pogovor. "Kaj pa je to pogovor," me začudeno vpraša. "Poveš mu težave, ki jih imaš," ji razlagam, "on

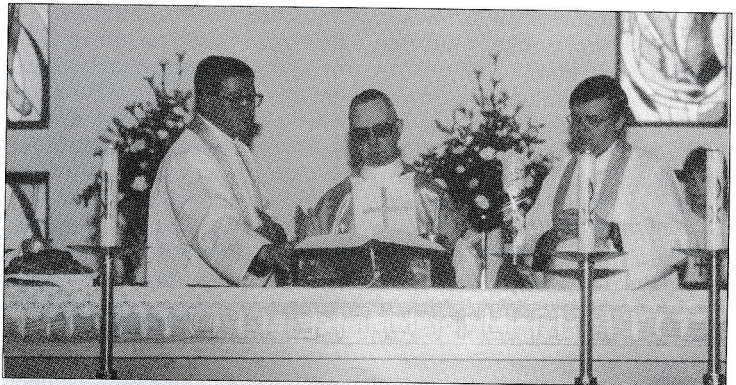
ti bo znal svetovati in te priporočiti Božjemu varstvu." "O tem lahko sanjaš le ti in po eni strani ti zavidam, da si verna. Zame je prepozno, dovolj imam praznih besed," me na hitro zavrne.

Zame je prepozno, te besede so se globoko vtisnile v moje srce. Ne, nikoli ni prepozno! Ob njenem pripovedovanju sem začutila še večjo hvaležnost Bogu za dar vere in za dar duhovnega poklica. Kako veliko bogastvo je, imeti dobrega duhovnega voditelja, ki te pozna, razume, posluša, ti svetuje in za te tudi moli.

Čeprav živim sama, se nikoli ne čutim osamljeno, ker so ob meni moje sestre. Druga drugo podpiramo z molitvijo, da tako lažje premagujemo stiske in težave, se med seboj bogatimo in se prek tega čutimo še bolj povezane.

Kako grozno mora biti življenje, ki je prazno, brez žrtve in razdajanja za druge. In prav v tem je duhovno bogastvo nas don Boskovih prostovoljk. Mnogim ljudem lahko na ta način pomagamo, posebej mladim. Veselimo se njihovega napredka, rade prisluhnemo njihovim težavam, pomagamo pa jim tudi z molitvijo in dobrim zgledom. Tako prej ali slej začutijo, da jih Kristus ljubi. To pa daje njihovemu življenju vsebino in jih spodbudi, da se tudi sami žrtvujejo, in življenje postane lepo in bogato. DBP

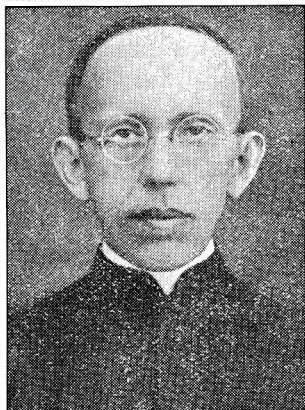

V slovenski župniji sv. Gregorja Velikega v Hamiltonu v Kanadi so v nedeljo 11. II. 1996 praznovali zlatomašni jubilej salezijanca Ivana Dobrška. Letos 16. marca je minilo 50 let od njegovega duhovniškega posvečenja. 7. septembra letos bo izpolnil 85 let. Prav dobro se zaveda, da ga Božja previdnost posebej dobrohotno spremlja, zato je želel, in kar nekako zahteval, da je ta visoki duhovniški jubilej "praznik vseh duhovnikov sveta" in "dan molitve za nove duhovniške poklice in svetost poklicanih". S. H.

JOŽEF RADOHA

*27. junija 1956
je v murskosoboski
bolnišnici umrl duhovnik
Jožef Radoha,
začetnik
salezijanskega dela
v Prekmurju,
ustanovitelj zavoda
Martinišče
in organizator katoličanov
v diaspori na jugu kraljevine
Jugoslavije. Bil je hkrati
prvi salezijanec
iz Prekmurja,
ki je postal duhovnik.*

Rodil se je 25. septembra 1887 v kraju Nédelica v turniški župniji. Po končani ljudski šoli je postal pisar v neki tovarni. Ko je leta 1905 Jožef Klekl v Marijinem listu objavil novico o delu madžarskega salezijanskega zavoda v Cavigliã ter predstavil možnost, da gimnazijsko šolanje začnejo tudi starejši fantje, sta še isto leto zaprosila za sprejem Jožef Bakan in Jožef Radoha, oba iz turniške župnije. Kot Marijina sinova sta stopila v prvi gimnazijski razred. Po končani nižji gimnaziji je Radoha leta 1909 stopil v noviciat in naslednje leto v italijanskem kraju Lombriasco postal salezijanec. Takrat je začel pisati članke za Marijin list in tako širil misel o don Bosku in salezijancih v Prekmurju. Po triletnem filozofskem študentatu v Ivreji je 1913 prišel na Rakovnik in opravil večletno vzgojno prakso. Sredi vojne vihre je jeseni 1915 začel študij bogoslovja; ker ni bilo mogoče iti v Turin, kjer je bila osrednja teološka šola za salezijanske bogoslovce, so ga predstojniki poslali v Oswiecim na Poljsko, kjer je bogoslovje končal leta 1919 in bil tam 15. junija istega leta po-

svečen v duhovnika. Ob njegovih novih maši je na domači hiši v Nédelici prvič visela slovenska zastava po koncu vojne v Prekmurju.

Prve službe je opravljal v zavodih na Rakovniku in v Veržeju; skrbel je za šolska in disciplinska vprašanja. Ko je bila po prvi svetovni vojni v Murski Soboti ustanovljena gimnazija, je bilo treba misliti na konvikt, kjer bi lahko stanovali dijaki, ki bi sicer zaradi oddaljenosti ne mogli obiskovati šole. Jožef Klekl je salezijancem predložil, da bi prevzeli vodstvo take ustanove. Zaživel je poseben odbor, ki je prevzel nalogo postaviti konvikt. Leta 1923 je bil Radoha imenovan na prvega ravnatelja novega zavoda, kateremu je J. Klekl izbral ime Martinišče. Radoha je dela vodil iz Veržeja. Po njegovem delu, velikih težavah in požrtvovalnosti mu je uspelo, da je konvikt zaživel, do leta 1929 samo v najetih prostorih; v tem času je vsako šolsko leto v njem bivalo okoli 40 dijakov. S šolskim letom 1929/30 so se dijaki preselili v novo poslopje ter v njem ob učenju razvili vse značilne dejav-

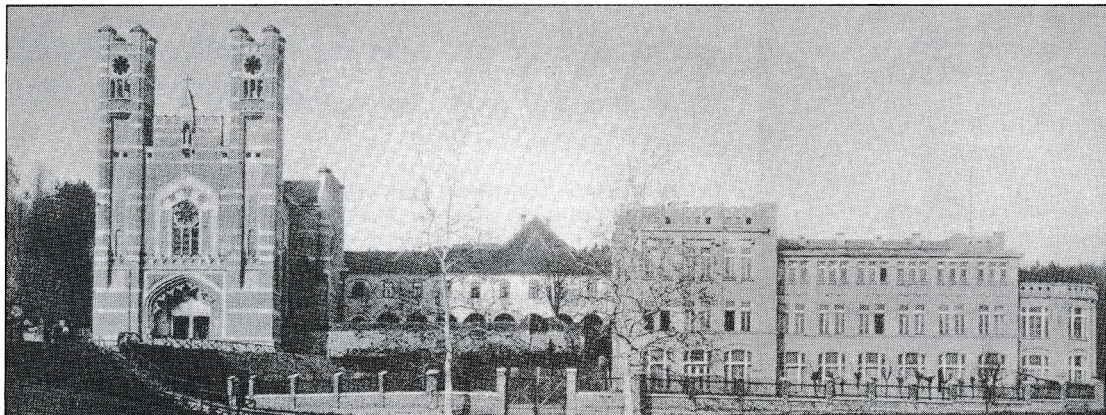
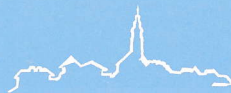
nosti takšne salezijanske ustanove. Radoha je ostal voditelj zavoda še do leta 1930.

Sredi dvajsetih let se je v salezijanski družbi začela velika akcija za pridobivanje misijskih poklicev. Martiniški ravnatelj Radoha jo je podprl in že leta 1925 poslal v Turin devet kandidatov. V petih letih jih je poslal kar 76, od tega jih je nad 40 postalo duhovnikov. Posamezniki so v misijskih zavodih odhajali še v naslednjih letih. Marsikdaj jih je Radoha spremljal sam ter jih pred odhodom nekaj časa pripravljaval s poučevanjem italijansčine.

Po odhodu iz Murske Sobotice je opravljal razne službe v zavodih na Rakovniku, v Veržeju, na Razkrižju in v Boštanju. Za leto dni je bil spovednik v Nadškofjskem konviktu v Zagrebu. Leta 1938 pa je odšel s prvo skupino salezijancev, ki so začeli delo med katoličani v diaspori na jugoslovanskem jugu in postal voditelj župnije Uroševac. Imel je veliko možnosti, da je deloval kot pravi misijonar in pokazal raznovrstne apostolske darove. Iskal in povezoval je razkropljene katoličane, s pričevanjem in predanostjo pa je bil uresničevalec ekumenskih teženj med pravoslavnimi in muslimani. Zaradi bolezni je moral leta 1949 Uroševac zapustiti in se vrniti v Slovenijo, kjer je naslednjih sedem let veliko trpel v domu za bolne salezijance pri Kapeli.

Jožef Radoha je bil delaven in zavzet salezijanec in duhovnik. Goreče je deloval kot predstojnik, vzgojitelj in pridigar ter vedno našel čas, da se je oglašal v tisku, najprej v prekmurskem, nato v slovenskem, nazadnje tudi v hrvaškem. Zelo rad je pisal o don Bosku in o salezijanski družbi, poleg vrste poučnih verskih in vzgojnih člankov. Širjenje pobožnosti do Marije Pomočnice in delo za duhovne poklice pa je postalo trajna sestavina verskega izročila krajev, kjer je živel in deloval.

B. K.

RAKOVNIK - 40 LET ŽUPNIJE

"Praznik apostolov Petra in Paula. Na ta dan bo slovesno razglasena ustanovitev nove župnije Marije Pomočnice na Rakovniku in umestitev prvega župnika. Slovesnost se bo vršila ob 19.30 zvečer. Najprej bo obred podelitve župnije, nato bo imel g. škof govor, zatem bo sv. maša in blagoslov." Tako je zapisano v Oznanični knjigi, ki se je začela pisati z ustanovitvijo župnije 29. VI. 1956.

Ustanovitev župnije na Rakovniku je zaznamovala svetišče Marije Pomočnice in sam kraj za prihodnost. Seme župnijskega dela je bilo sejano že leta pred ustanovitvijo, toda ta dan je Rakovnik doživel svoj krst. Župnijsko središče, cerkev in župnišče so postali orientacijska točka za ljudi, ki živijo na tem področju. Obenem to daje tudi občutek pripadnosti. Čeprav je župnija mlada, lahko rečemo po 40-ih letih, da je v polnosti zaživela.

Prvi župnik, g. Martin Jurčak, ki je bil do tedaj ravnatelj salezijanske skupnosti na Rakovniku, se je ob umestitvi, ki ji je predsedoval g. škof Anton Vovk, z vnemo lotil dela. Marsikaj je ob mogočnem

romarskem svetišču Marije Pomočnice že obstajalo: poučevanje verouka, redno bogoslužje, tudi priprava na nekatere zakramente, kateheza za odrasle. Potrebno pa je bilo še mnogo dela, da je vse dobilo podobo župnije. Za to so se trudili zavzeti dušni pastirji, ki so na noge postavljali župnijsko občestvo, ki je po vojni trpelo predvsem zaradi pomanjkanja prostorov. Ti so bili zaradi nacionalizacije odvzeti. Mnogi farani se spominjajo vlažnih in prenatlačenih veroučnih učilnic. Nova župnija je pogrešala tudi župnišče, ki ga je dolga leta nadomeščala ena sama soba, namenjena župnijski pisarni. Mnoge skupine, ki so s srcem pripadale svetišču Marije Pomočnice, pa so ta proces pospešile. Predvsem moram omeniti ministrante, druge bogoslužne soodelavce in pevske skupine.

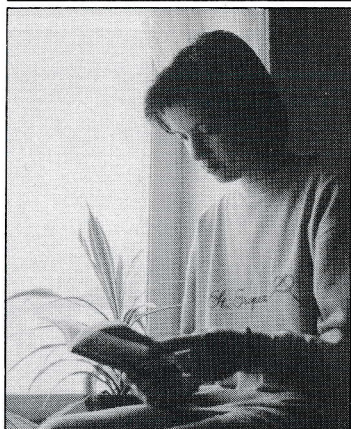
Še eno dejstvo je zaznamovalo mlado župnijo: salezijanci so bili na Rakovniku že od leta 1901. Poslanstvo - vzgojo mladih - so odgovorno sprejeli že od vsega začetka. Mnogi se še spominjajo obrtnih šol in delavnic na Rakovniku, ki so vzgojile cele generacije pred drugo svetovno vojno. Starejšim domačinom pa je v spominu ostal predvsem oratorij: dvorišče in dejavnosti, ob katerih so se mladi vzgajali v prostem času. Vse to živi še

naprej v naši župniji, včasih mogoče kot daven spomin, v mlajših pa predvsem kot velika želja, da bi obnovili dejavnosti, ki povezujejo župnijo in vzgajajo mlade.

Danes rakovniška župnija šteje približno 7.000 prebivalcev, od tega jih je nekaj čez 5.000 krščenih. Župnija je tudi zelo mlada po strukturi prebivalstva; tu se še vedno naseljujejo mlade družine, ki so upanje prihodnosti. Da je naše občestvo živo, dokazuje tudi dejstvo, da v njej živi kar 25 skupin, ki župniji dajejo poseben pečat. Skupine oživljajo vsa pomembnejša področja njenega sodobnega življenja. Kar nekaj jih je, ki skrbijo za oblikovanje bogoslužja (ministranti, pevski zbori), druge so namenjene pripravi na zakramente (birmanski voditelji, kateheti in katehistinje), dalje skupine, ki skrbijo za kulturno dejavnost (kulturna in dramska), za pomoč potrebnim skrbi Karitas, za poživljanje družinskega življenja pa obstajajo tri zakonske skupine.

Našo župnijo še vedno zaznamujejo veliki bogoslužni dogodki; poleg tistih, ki se zvrstijo v cerkvenem letu, tudi romarski shodi (don Boskov, spomladanski, jesenski in drugi). Ob teh trenutkih tudi kot župnija doživljamo milost Marijinega delovanja, ki je kot Pomočnica

➤ na strani 30

TANJA UŠAJ

Laiki, deležni Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe, spolnjujejo v Cerkvi in svetu svoj delež pri poslanstvu usega božjega ljudstva" (2. vatikanski koncil).

Tudi gđc. Tanja Ušaj iz Ozeljana je zaslutila, da je poklicana za delo oznanjevanja sredi sveta.

Z velikim navdušenjem in zavestjo odgovornosti do mladih se posveča poučevanju matematike na srednji šoli, poleg tega pa na več področjih aktivno sodeluje v svoji župniji.

● **Predstavitve družine, otroštva, študija...**

Odraščala sem v družini, kjer sta se mamino veliko srce in očetova racionalnost uspešno dopolnjevala. Ni manjkalo pozornosti, darovanja, brezpogojne ljubezni, pa tudi odgovornosti, solza in bolečine ne. Otroštvo je bila ena sama učna ura. Osnovno šolo sem obiskovala v Šempasu in do konca nisem vedela, kam bi s sabo. Nekje, v najglobljem kotičku mene, se je skrivala želja postati vzgojiteljica. Vzgojiteljska šola je bila v Tolminu, zato sem raje sledila sestrinim stopinjam in se odločila za ekonomsko šolo v bližnji Novi Gorici. Čez štiri leta sem se ponovno znašla na razpotju: študij psihologije ali ekonomije. Nadaljevala sem v ekonomiji in vedno bolj sem bila "in", vendar le na zunaj. Vse moje bitje je kričalo po nečem, kar se ne da ujeti v bilanco uspeha, kar se ne da izmeriti z galvanometrom in ne preračunati s Spearmanovim koeficientom. Obstaja namreč nekaj, kar je večje od poklica. "Vedno smo tisto, kar si želimo biti" (Richard Bach). Dodala pa bi, da le, če smo enako neskončno potrpežljivi, če si to neskončno želimo. Pristala sem v prosveti.

Sedaj, ko razmišljam o teh odločitvah, se mi odpira nova dimenzija, dimenzija, ki povezuje vse moje odločitve v smiselno celoto. Moj DA ekonomiji je bil po-

treben. Tako sem se z druge strani približala bodočim poslovnemu, markerjem, biznismenom in jim poskušam ozavestiti, da je uspešno stanje DUHA in ne stanje na žiro računu ali kreditni kartici.

● **Povezave z župnijo**

Življenje je sestavljeno iz trenutkov in v enem izmed njih sem začutila, da ni naključje, da živim ravno tukaj in sedaj, začutila, da sem odgovorna za svojo župnijo, ki ji pripadam. Ta trenutek je bil zame Uskovniški teden. Nato so ti koncentri sledili še na postnih duhovnih vajah, molitveni delavnici... Seveda pa je najtežje biti lučka v svojem kraju, in to takrat, ko se koncentrat že razredči.

● **Zakaj humanizem, delo za človeka**

Če začnem razmišljati kot ekonomist, je v ekonomiji najpomembnejši dejavnik gospodarjenja ravno človek. Nič čudnega, da so najboljše investicije - investicije v človeka. In če svoje razmišljanje razpnem med zemljo in nebo, potem je to edina prava investicija. "Karkoli ste storili enemu izmed teh malih, ste meni storili." Šele ob drugem se moj jaz resnično izkristalizira ali umaže. Ob drugem spoznavam njegovo dostojanstvo, njegove ideale, pa tudi njegove šibke točke, meje. Delo za človeka torej zato, ker skozi drugega spoznavam sebe in se odrešujem.

● **Stiki s salezijanci**

Prvi stik s salezijanci je bil Uskovniški teden. Takoj, ko sem prišla na planino mednje, sem odkrila sprejetost kot nikjer drugje ne. Sprejetost, ki je vsakemu dajala možnost, da postavi svoj kamenček v mozaik tedna. Nihče ni izstopal, nihče ni bil nekaj več. Njegovo geslo "Učenci smo vsi enako" postaja vse bolj tudi moje geslo. In ta sprejetost je v meni premikala gore. Dobila sem polet za ustvarjanje ter svoj prostor med njimi. Tako zadnjih nekaj let (letos sicer manj) sodelujem kot animator.

● **Kaj najbolj potrebujejo mladi**

Mladi se poskušajo uresničiti. Tistim, ki jim to ne uspeva pri pouku, športu, glasbi, kompenzirajo to z agresivnostjo, protaškim govorjenjem, neumnostmi... Izziv mi postavljajo ravno ti. Kako dati šanso Andražu, Nives, Mitju? Kako najti tisto dobro v njih, česar ne morejo pokazati pred sošolci? Mladi imajo namreč ogromno latentne pozitivne energije in do nje te bodo spustili le, če bodo začutili resonanco. Zato menim, da mladi najbolj potrebujejo ZGLED OV LJUBEZNI, ki so najbolj prepričljivi v vzgoji. Vendar ne "No limit" ljubezni, ki je danes med nami zelo razširjena, temveč Ljubezni velikega petka. Do konca osvobaja le: "Ljubi in delaj, kar hočeš!" *Janez Potočnik*

MLADI, BODITE VELIKODUŠNI, NE BOJTE SE

Dragi vsi, ki molite za mladino in za nove duhovne poklice!

Bližina obiska svetega očeta v naši domovini me sili, da vam v tem pismu posredujem nekaj njegovih misli, ki jih je zapisal v pismu za letošnje nedeljo Dobrega pastirja, ko je svetovni molitveni dan za duhovne poklice.

"Posebej danes je potrebno, da se poglobi in ukorenini prepričanje, da imajo vsi člani Cerkve brez izjeme milost in odgovornost skrbeti za poklice. Tako kot prinaša seme dober sad na dobri zemlji, tako duhovni poklici vzklijejo in velikodušno dozorevajo v krščanskem občestvu.

Najprej so škofje poklicani, da podprejo vsako dejavnost, ki pospešuje delo za poklice, in spominjajo vernike na njihovo osnovno nalogo, na molitev, kot najvažnejši izraz sodelovanja posameznikov in skupin.

Poleg škofov je zelo pomembna vloga škofijskih in redovnih duhovnikov. Ko vodijo cerkvene skupnosti, lahko zelo veliko prispevajo k prebujanju in usmerjanju duhovnih poklicev z duhovnim nasvetom in z glednim življenjem, ki ga v veselju darujejo za brate.

Končno, pravi papež, se želim obrniti na vas, dragi mladi, in vam z ljubeznijo ponavljam: bodite velikodušni v podarjanju svojega življenja Gospodu. Ne bojte se! Ne smete se ustrašiti, saj je Bog gospodar zgodovine in veselja. Naj v vas zorijo želje po velikih in plemenitih stvarih. Vzgajajte v sebi cutenje za solidarnost: to je znamenje Božjega delovanja v vaših srcih. Dajte na voljo v svojih skupnostih talente, ki vam jih je Božja previdnost podarila. Bolj ko boste pripravljeni podariti sami sebe Bogu in ljudem, bolj boste odkrili pravi smisel življenja. Bog veliko pričakuje od vas. Prepričan sem, da nebeški Oče še vedno kliče."

Tako nam zatrjuje sveti oče. V tej veri nadaljujmo tudi mi z molitvijo in ustvarjanjem okoliščin, da seme poklica lahko obrodi svoj sad. Kaj več pa nam bo sveti oče povedal ob svojem obisku. Kdor le more, naj se udeleži vsaj enega srečanja s papežem v živo!

V soboto po papeževem obisku pa vas, dragi molivci, z veseljem vabim na naše letno molitveno srečanje za duhovne poklice, ki bo na Rakovniku v Ljubljani, z začetkom ob 9. uri. Mladino pa vabim na molitveno bedenje v noči iz 24. na 25. maj, z začetkom ob 21. uri. Po končanem programu je možnost za prenočitev. Prinesite s seboj spalne vreče. Z veseljem vas pričakujemo.

Vsem, ki ste nam voščili veliko noč, iskrena zahvala. Bog naj tudi use vas blagoslovi po priprošnji majniške Kraljice!

Ivan Turk, p.p. 2404, 1001 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39

DUHOVNE VAJE NA BREZJAH

za molivce za duhovne poklice in člane mašne zveze bodo:

1. skupina od 16. do 18. avgusta,
2. skupina od 4. do 6. oktobra.

Začetek srečanja v petek ob 18. uri, zaključek pa v nedeljo s kosilom. S seboj prinesite rjuhe in copate.

Voditelj bo g. Ivan Turk, voditelj molivcev.

Prijave: s. Marinka Bizovičar, Brezje 63, 4243 Brezje,
tel.: 064/738-893

MOLITVENI NAMENI

JUNIJ

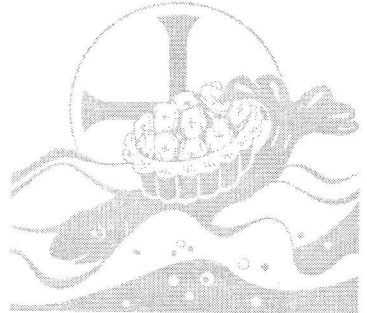
Papež Janez Pavel II. nenehno naglaša svetost duhovnikov in oznanjevalcev.

Iskreno prosimo, naj se vsi glasniki evangelija resno trudijo, da bi bili s svojim življenjem zgled globokega krščanskega življenja.

JULIJ

Papež Janez Pavel II. je glasnik miru in sožitja med vsemi ljudmi.

Zavzeto prosimo, da bi vsi kristjani v evangeliju našli navdih za strpnost, spravo in sožitje z vsemi ljudmi.

|| K Bogu so odšli po plačilo:

Štefan Rajh, Derbetinci
Anica Majeric, Novinci
Anton Horvat, Slavšina
Ludvik Kramberger, Slavšina
Franciška Grabnar, Veliki Gaber
Marija Ramšak, Gavce
Antonija Jurjovič, Paričjak
Marija Rus, Radohova vas
Milan Kalan, Ljubljana
Ivan Horvat, Lendava
Katarina Stanko, Melinci
Janez Lešnjak, Podolnica
Krista Lahovnik, Velenje
Janez Blatnik, Boštanj
Julijana Ozebek, Šebrelje
Julka Potočnik, Maribor
Marica Peršak, Maribor
Angela Vidmar, Begunje/Cerknica
Terezija Matičič, Begunje/Cerknica
Ljodka Skrbec,
Štefanija Pišek, Horjul
Terezija Savertnik

Mati Marjeta se je odločila, da bo živela za svoje otroke. Bila je dobra in odločna, saj je morala biti ne samo mati, ampak tudi kot oče svojim otrokom. Ker je sama to, kar je zahtevala od otrok, tudi živela, je obuladovala položaj.

DOBRA MATI

Doživljanje smrti

Janezek je bil star dve leti, ko je ostal sirota brez očeta. Ko je bil star deset let in pol (11. II. 1826), je umrla babica. Janez je poslušal zadnje besede te verne ženice: "Grem v večnost. Odpustite mi. Zahvaljujem se vam. Poljubljam vas zadnjič na zemlji, upam pa, da se bomo videli v blaženi večnosti." Janez je ob materi razumel življenje in smrt kot hojo tja onstran. Smrt je nasvidenje, ne slovo. Naučil se je, da je življenje mešanica veselja in žalosti, kar pa se konča pri Bogu.

Don Bosko je imel pogum, da je svoje fante naučil gledati smrti v oči. Celo več, uporabil jo je za močno vzgojno sredstvo in jo strnil v tako imenovano vajo za srečno smrt, ki so jo opravljali vsakega zadnjega v mesecu. Vaja za srečno smrt. Pač v smislu svetopisemske modrosti, ki človeku pravi, da nič ne pomaga, če si pridobi ves svet, pogubi pa svojo dušo. In naučili so se sveto živeti in umirati v radostnem pričakovanju nebes, kot. npr. Dominik Savio: "Kako nekaj lepega vidim."

Vzgojna moč smrti nam je danes neznan. Smrt smo izrinili "iz življenja" na obrobje: v domove

za ostarele, v bolnišnice. Smrt in mrtvi nimajo (več) mesta v družini. Morda prav zato ne znamo več živeti. Smrt je namreč del življenja, zelo pomemben, tako pomemben, ko je rojstvo. Smrt odrinemo in pravimo, da humaniziramo življenje. Komu in kako? Če otroka prikrajšamo za osnovne danosti življenja, potem to ni humanizacija.

Izkušnja družine

Ob starejšem polbratu Antonu je Janezek doživljal pravi pekel. Fant je bil nekoliko čudaški, pa tudi ljubosumen, da bi bil po očetovi smrti tujec in bi mati Marjeta dajala prednost svojima otrokoma Jožefu in Janezu. Mati Marjeta ni dala, da bi jo klical za mačeho, marveč za mater.

Vedno so bili skupaj. Predvsem pozimi je bilo veliko časa, ko je mati otrokom pripovedovala čudovite zgodbe. Nekega večera v februarju, ko je bil Janez star 12 let, ga je Anton strahovito napadel. Mati se je zanj zbala, zato je zjutraj rekla Janezu najbolj boleče besede v svojem življenju: "Bolje je, da greš od hiše. Anton ti bo prej ali slej kaj slabega storil." "Kam naj grem?" Janez je tako

postal emigrant, pregnanec. S hudo bolečino v srcu mu je mati pokazala pot k družini Moglia. Povedal je, da je prišel za pastirja. Zasmejala so se mu in ga zbadali, ali ne ve, da se krave ne pasejo na snegu, ampak na travi. Pa so ga potem le sprejeli. Začel je življenje kravjega hlapca za cela tri leta. Brez družine, brez matere. Koli-ko je prejel v svoji duši, ko je namesto matere in brata imel za družino krave in dekline in hlapce v tuji hiši.

Družina. To je bila pozneje v don Boskovem sistemu najbolj pogosta beseda. Zbiral je sirote on, ki je vedel, kaj je življenje brez matere (in očeta). Podaril jim je mir, zaščito, ljubezen. Vsaki siroti je hotel ustvariti dom.

Družina danes, v naši zavesti in ravnanju? Mislimo, da je že prav, pa kakor koli je že. Dobra družina je naravno okolje za normalen razvoj otroka. Družina je ustanova, v katero je treba veliko vlagati, ne samo ob poroki, ampak ves čas. Tudi zaradi otrok.

Ne govori teh besed

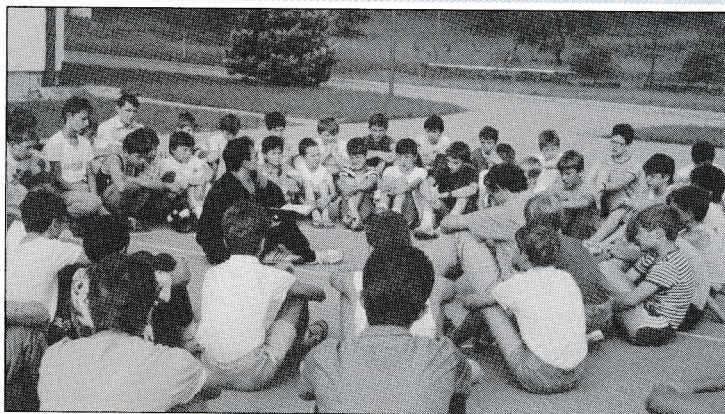
Jože in Janez sta morala prenašati polbrata Antona, ki je bil pravi grobijan. Nekega dne se je nad njima fizično znesel. Zvečer so kot ponavadi vsi trije z materjo klečali in molili večerno molitev. Mati Marjeta je naprej molila očenaš; ko so prišli do besed "in odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo", je prenehala in se obrnila k Antonu: "Ti ne izgovarjaj besed 'in odpusti...'"; "je rekla strogo. "Zakaj pa ne, če so v očenašu?" "Ti jih ne smeš!" "Kaj pa moram potem moliti?" "Kar hočeš, samo teh besed ne." "Zakaj pa?" "Zato, ker nočeš odpustiti svojima bratoma in kuhaš jezo nanju." Antonu se je zmačil obraz. Potem se je zamislil: "Mama, nisem ravnal prav, odpusti mi!" Potem so molili skupaj naprej.

Ne govori teh besed. Kaj da bi bila danes v družini vzgojna molitev, ko niti ne molimo.

*"Jaz sem prišel,
da bi imeli življenje
in ga imeli v izobilju.
Zato me Oče ljubi,
ker dam svoje življenje,
da ga spet prejmem."*

Jn 10, 10b - 17

VZGOJA - MEDOSEBNA VPETOST

Izhodišče don Boskove osebnostnosti je njegova odločitev: vzgajal bom mlade. To vključuje predanost in posvečenost. Salezijanska vzgojna duhovnost zato predvideva navzočnost, ki je angažirana in bilateralna, ki ne dovoljuje brezbriznosti, ki ocenjuje in sodi. Te umetnosti v odnosu do mladih se morajo učiti vedno znova vsi, ki se srečujejo in delajo z njimi: starši in profesorji, učitelji in policisti, defektologi in natakariji, duhovniki in sprevodniki...

Današnja mladina je vpeta in hkrati razpršena med toliko dejavnikov, ki med seboj ne delujejo komplementarno: šola za znanje in pomnjenje, župnija za vero in obnašanje, družina velikokrat zgolj za obleko in stanovanje, poleg tega je tudi sama družina razpeta med razne vzgojne, postoralne, zaposlovalne in druge ustanove. Mladi so po svojih skupinah vpeti v Cerkev in širšo družbeno skupnost, ki je obtežena z "razrednostjo" in tolikimi strahovi in predsodki, da se mladi počutijo ob vsem tem osamljene in utesnjene. Vpetost življenja nas povezuje tudi v naši notranjosti in duhovnosti, kar morda najgloblje začuti mož, ki mu v najlepših letih v nesreči umre žena.

In tako že skoraj zadevamo ob vpetost v Božji načrt stvarjenja in odrešenja, ob katerem tako porabništvo kakor permisivizem razgalita slobokrvnost našega življenja in naših medsebojnih odnosov. Polnosti življenja se zavemo in ga obhajamo v zakramentih, ki jih je don Bosko priporočal: po njih svoje življenje prek zakramentalnih obredov dvigamo k Bogu in vse naše življenje postaja češčenje Boga; iz osebnega srečanja z Bogom pa prek zakramentalnih obredov zopet prejemo duhovno moč za svoje vsakdanje prizadevanje in samopreseganje. Vzgoja in spreobračanje sta dve različni besedi za eno in isto prizadevanje, da bi človek čim jasneje odkril v sebi podobnost Bogu in jo udejanjil. To navidez dvojno prizadevanje je don Bosko zaobljel v geslu, ki izraža vse bogastvo te medosebne vpetosti: **DAJ MI DUŠE, DRUGO VZEMI.**

Odnos do duše se nanaša na jedro, v katerem je koncentrirana identiteta osebnosti, vse tisto, kar je bistveno v človeku. Tako potem ni več nevarnosti, da bi se zaustavljali ob tistem, kar je za človeka drugotnega pomena (drugo). Ta vpetost v osebo in svet zahteva od vsakega kristjana, da mora s svojim pričevalnim življenjem ali vsaj s

prizadevanjem zanj dati krščanske vrednote na voljo vsem, brez pomislekov in zadržkov. Sili nas, da vsakemu "dajemo življenje" za dušo in telo, kakor je don Bosko nudil fantom duhovno in telesno hrano. Napuh in oblastželjnost bi nas sicer ob tem rada postavila na raven superiornosti in paternalizma, v resnici pa je to samo proces, ki iz posameznikov napravlja MI, ki bodo sposobni iz sedanosti (so)ustvarjati prihodnost. Ta skrb in miselnost se pomnožujeta v prostor in čas prek toliko zavzetih družin in animatorjev, ki življenje jemljejo kot načrt, ob katerem je treba upoštevati dejstva in danosti (analiza), potrebe in cilje, ki na potrebe odgovarjajo, načrtovanje programov in njihovo uresničitev in vedno znova preverjanje doseženega. To zahteva od nas odgovornost, neke vrste strokovnost in pričevalnost. Pa ne le od nas, ampak moramo k tej zavesti pomagati vsakemu, ki ima čut za vzgojo mladih, ki je pripravljen storiti kaj dobrega, ki se je v tem prizadevanju sposoben povezovati z vsemi drugimi v istem prizadevanju, da postane to naša vzgojna in duhovna medosebna vpetost nekaj stalnega in načrtnega, nekaj odrešujočega...

Francšek

Sv. Janez Bosko SPOMINI

Ko je imel Janez Bosko devet let, je imel pomenljive sanje. Pripovedoval jih je domačim in brat Jože je rekel: "Postal boš ovčji pastir." Mati je menila: "Kdo ve, če ne boš duhovnik." Polbrat Anton je hudobno odurnil: "Postal boš poveljnik razbojnikov." Babica, ki ni znala ne brati ne pisati, je dejala: "Sanjam ni verjeti." Tudi Janez je bil istih misli, vendar se jih je spominjal vse žuljenje. Ko je ustanavljal salezijansko družbo, se je Pij IX. zanimal za vse dogodke njegovega žuljenja, ki bi imeli videz nadnaravnega. Papež mu je izrecno naročil, naj sanje natančno zapiše.

Pomenljive sanje

Zdelo se mi je, da sem bil blizu doma, na zelo prostranem dvorišču, kjer se je zabavalo veliko število fantov. Nekateri so se smejali, drugi igrali, nemalo jih je preklinjalo. Ko sem slišal kletve, sem se vrgel mednje. S pestmi sem jih skušal utišati.

V tistem trenutku se je prikazal čudovit, lepo oblečen mož. Bil je ogrnjen z belim plaščem. Njegov obraz se je svetil tako, da nisem mogel gledati vanj. Poklical me je in mi ukazal, naj se postavim na čelo tistih fantov. Dodal je: "Moraš si jih narediti za svoje prijatelje ne s pretepanjem, ampak z dobroto in ljubeznijo. Daj, spregovori, razloži jim, da je greh nekaj hudega in da je prijateljstvo z Gospodom nekaj dragocenega."

Zmeden in prestrašen sem odgovoril, da sem ubog in neveden fant, ki ni sposoben, da bi tistim pobalinom govoril o veri.

Skrivnosten gospod in gospa

Tedaj so se fantje nehali prepirati, kričati in preklinjati, in vsi so se zbrali okrog tistega, ki je govoril. Skoraj ne da bi vedel, kaj pravim, sem ga vprašal: "Kdo ste vi, ki mi ukazujete nemogoče reči?" "Prav zato, ker se ti zdijo nemogoče, je rekel, jih boš moral narediti mogoče s pokorščino in učenjem." "Kako se bom tega naučil?" "Dal ti bom učiteljico. Pod njenim vodstvom postanejo ljudje modri, brez nje pa tudi modrec postane ubog nevednež." "Toda kdo ste vi?" "Jaz sem sin tiste, ki te jo je tvoja mati učila pozdravljati trikrat na dan." "Mati mi vedno pravi, da naj se brez njenega dovoljenja ne družim s tistimi, ki jih ne poznam. Zato mi

povejte svoje ime." "Za moje ime vprašaj mojo mater."

V tistem trenutku sem blizu njega zagledal čudovito gospo, oblečeno v plašč, ki se je bleščal na vse strani, kakor da bi na vsaki točki bila najsvetlejša zvezda. Ko je videla, da sem vedno bolj zmeden, mi je dala znamenje, naj stopim bliže, z dobroto me je prijala za roko in mi rekla: "Poglej!"

Pogledal sem in opazil, da tistih fantov ni bilo več. Na njihovem mestu je bila množica kozlov, psov, mačk, medvedov in še mnogo drugih živali. Čudovita gospa mi je rekla: "To je tvoje polje, tukaj moraš delati. Bodi ponizen, močan in krepak in to, kar boš sedaj videl, da se bo zgodilo s temi živalmi, boš moral storiti za moje otroke."

Še sem gledal in namesto divjih živali se je pokazalo prav toliko krotkih jagnjet, ki so poskakovala, teкала, blejala in veselo spremljala tiste-ga moža in tisto gospo.

Tedaj sem, v sanjah, začel jokati. Gospe sem rekel, da ne razumem vsega tega. Takrat mi je položila roko na glavo in rekla: "Ob svojem času boš vse razumel." Ko je izrekla te besede, me je zbudil ropot. Vse je izgini-lo. Bil sem zmeden. Zdelo se mi je, da me bolijo pesti zaradi udarcev, ki sem jih dajal, in da me pečejo lica od zaušnic, ki sem jih dobil.

Prilagodil ASS

VI STE MOJE UPANJE

"Vi ste upanje Cerkev in sveta. Vi ste moje upanje." S temi besedami je papež Janez Pavel II. na svoj prvi dan papeštva po zaključku bogoslužja na Trgu sv. Petra spodbudil mlade. Tega ni izrekel nepremišljeno. Dobro se zaveda, da je mladost ključnega pomena za vsakega človeka in za človeštvo nasploh. Mladost je dana vsakemu človeku za to, da v njej naredi konkreten načrt za začetek in graditev življenja. Pred nami je mnogo različnih poti v življenje. Od vseh, ki se (nam) ponujajo, pa je ena drugačna od drugih. To je Kristusova. Ni lahka, ne obljudlja raja na zemlji. Je pa edina, ki nam ponuja odrešenje.

Papeževe besede so izraz zaupanja mladim. Z njim vred upa v mladino celotna katoliška Cerkev. Tega se je vredno zavedati, kajti vsako zaupanje pomeni hkrati tudi odgovornost. Mladi smo odgovorni pred Cerkvijo in svetom. Prihodnost je odvisna od nas. Za "včeraj" morda še lahko krivimo naše očete, za "jutri" bomo morali s prstom kazati sami nase. Mislim, da nam pred odgovornostjo ni treba bežati. Papež pravi: "Ne bojte se Kristusa, odprite vrata odrešeniku!" Pot za Kristusom je gotovo prava. Če dovolimo, da gre z nami, ne zaidemo.

Mladi v Sloveniji smo ob letošnjih odločitvah, pomembnih za življenje, deležni Božje milosti še prav na poseben način. Nima vsaka generacija priložnosti srečati se s papežem, sploh pa ne s takim papežem, ki je mladini tako naklonjen in ji tako zaupa kot ravno Janez Pavel II. Ne zamudimo te priložnosti, ki nam jo je naklonil gospod Bog. Sprejмимо papežev obisk kot dar milosti slovenskemu narodu in mladi slovenski državi, katere prihodnost je odvisna od nas mladih. V tem času pred papeževim obiskom je prav, da molimo za njegov uspeh in da se zavedamo tega, kar papež nenehno ponavlja mladini po vsem svetu: "Ni najpomembnejše to, kar vam bom povedal, pomembno je to, kar mi boste povedali vi. Ni treba, da mi to poveste z besedami, povedali mi boste s svojo navzočnostjo, s svojim petjem, mogoče tudi s svojim plesom, s svojimi predstavami, naposled s svojim navdušenjem."

Gašper Dovžan

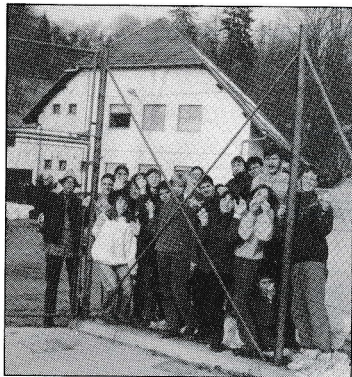
NAJTI SVOJ IZRAZ PRED BOGOM

Človek, zaznamovan s časom in prostorom, z ujetostjo v materialnost in končnost torej, ter hkrati prepleten s hrepenenjem po večnem in absolutnem, zaznamovan torej tudi s silnicami neskončnosti, išče v teh bivanjskih križiščih lastni izraz. To iskanje je prometejsko: človek je poklican, da vsem že preizkušenim šablonam, po katerih lahko ljudje osmišljamo svojo uje-

tost v vsakdanjost in, po drugi strani, izražamo svoj odnos do Boga, vtisne osebni pečat. Ta temeljni odnos, ki zaznamuje krščansko gledanje na to bogato večplastnost človekovega življenja, imenujemo duhovnost.

Tokrat zaznamujemo na teh straneh neko obletnico: dvajset let duhovnih vaj, ki jih v postnem času salezijanci pripravljamo za mlade.

Takole hladnokrvno zapisana številka "dvajset" ne daje videza nobene posebnosti. Toda, videz vara! Teh dvajset let je pomembnih; predstavlja namreč dolgo obdobje zvestobe mladim, iskanja novih oblik, novih načinov in vztrajanja v naporih. Da, gre za dvajsetletno utelešanje ljubezni do mladih. In ljubiti mlade ni malo. Janez Bosko bi rekel, da je to največ, kar lahko premore človekovo srce.

Iz teh prehojenih dvajsetih let se izrisuje neka pot. Vidno izstopa poseben, "drugačen način", ki pomaga mladim v duhu sv. Janeza Boska na duhovnih vajah izraziti vse bogastvo mladosti in naravnosti na Boga. Postne duhovne vaje so trenutki, v katerih mladi intenzivno živijo svoje življenje: molitev in veselje, tišino in smeh, delo v skupini in daritev svete maše.

Najti svoj izraz pred Bogom! Mnogi mladi so ga našli - in ga vedno znova odkrivajo - v salezijanski mladinski duhovnosti. Prav postne duhovne vaje so močno sooblikovale podobo salezijanski mladinski duhovnosti na slovenskih tleh. Dale so ji močan pridih sproščenosti, nenarejenosti pred Bogom in pred brati.

Zato so postne duhovne vaje beseda, vpisana v večnost. V tiste točke večnosti, ki so jih v teh dvajsetih letih prebudile v mladih, in iz katerih so mladi živeli in še vedno živijo polnost življenja.

Martin Lisec

DVAJSET LET MLADINSKIH DUHOVNIH VAJ

Dvajset let je že minilo od takrat, ko so salezijanski duhovniki ter voditelji veroučnih skupin prišli do spoznanja, da za mlade ni dovolj le verouk, ampak da so potrebna globlja srečanja. Tako so začeli s postnimi duhovnimi vajami. Njihova oblika se je z leti spreminjala, toda danes lahko naštejemo nekaj stvari, ki dajejo svojevrsten pečat tem postnim srečanjem.

Te duhovne vaje niso za izbranec, temveč za vse mlade. Pomembno je pričevanje in ne poučevanje, saj smo učenci vsi enako. Udeleženci in voditelji (salezijanci duhovniki in mladi laiki) se združujejo v občestvo. Mladi se šele oblikujejo, zato jim je potrebno omogočiti močno versko doživetje, ki se iz celote duhovnih vaj izlije v novo versko izkušnjo. V treh dneh se uravnoteži molk, pesem, molitev, izmenjava izkušenj, pogovori, razvedrilo in počitek.

IN KAKO SE DUHOVNIH VAJ SPOMINJAJO TISTI, KI SO BILI PRED LETI SAMI UDELEŽENCI ALI VODITELJI?

● "Duhovne vaje so bile čas miru, zbranosti, mladostnega navdušenja v burnem obdobju odraščanja, bile so priložnost prislunhiti drugemu, sebi in Bogu. Pomembno je bilo, da smo se srečali mladi z istimi hotenji in izkušnjami, da pogumno živimo kot kristjani, pogumno prerastemo stvari, ki nam niso dajale jasnih pogledov na življenje." *Vilka*

● "Duhovne vaje so bile oživljanje v pomlad. Skupaj z drugimi sem se učila izražanja, poslušanja. Z ljudmi, ki sem jih poznala in imela rada, sem molila, oblikovala bogoslužje, doživljala praznik. Polni dnevi so bili to. Po štirih letih udeleževanja sem tudi sama pripravila delček duhovnih vaj. To me je še posebej obogatilo, saj sem vložila v tiste minute trud, sebe." *Mihaela*

● Naslov letošnjih duhovnih vaj je bil: Poklical si me po imenu. Bile so v Stični, na Bledu, na

Mirenskem Gradu in v Želmljem. Udeležilo se jih je več kot 200 mladih. Naj sami povejo, kako so jih doživljali.

"Najpomembnejši je klic Boga, ki me kliče po imenu, da s svojimi talenti in močmi pomagamo graditi boljši svet. Mene je najbolj nagovorilo spokorno bogoslužje, kjer smo se srečali z njim, ki je edini pravi smerokaz v življenju. Vsega je bilo zadosti: smeha, petja, tišine, molitve, pogovora s prijatelji. Pomembno je le to, da bomo slišali klic in se nanj tudi odzvali." *Jernej*

● "Duhovne vaje so bile zame kar prekratke. Tu srečaš dobre ljudi, pozabiš na šolo, pogovarjamo se o zanimivih stvareh." *Marjan*

● "Duhovne vaje pomenijo zagon za naprej. Spoznala sem mnoge ljudi. Če želiš, lahko najdeš nove, boljše smernice za življenje." *Tina*

KAJ PA O DUHOVNIH VAJAH MENI GOSPOD JOŽE VIDIC, KI JE ZRAVEN ŽE OD VSEGA ZAČETKA?

- *Kdo in kaj vas je pred 20 leti spodbudilo, da ste prvič pripravili postne duhovne vaje?*

To se je zgodilo na Rakovniku, kajti duhovniki so spoznali, da brez vsakoletnih duhovnih vaj ne bo mladih ljudi, ki bi bili pripravljene voditi načrtovane programe in dejavnosti. Takrat so že bili v načrtu uskovniški tedni. Ker pa duhovnikov le ni bilo dovolj, da bi sami vodili, so začeli usposabljati mlade animatorje.

Problematičen je bil tudi prostor, kjer naj bi duhovne vaje potekale. Začetki duhovnih vaj so bili v Bohinju in udeležilo se jih je okrog 100 ljudi, trajale pa so le en prosti konec tedna. Potem se je opogumil Šentrupert in pet let zapovrstjo sprejemal 20 mladih na duhovne vaje, pa naprej Šentjanž in Cerknica.

Pred desetimi leti pride na dan nova ekipa: Mikec, Ogorevc, Štrucelj, Pinosa, Brečko, ki začnejo duhovne vaje širiti po salezijanskih župnijah.

- *Ali ste na začetku duhovne vaje vodili samo duhovniki in kdaj ste začutili potrebo, da v vodenje duhovnega programa vključite tudi animatorje laike?*

Že od vsega začetka so sodelovali animatorji, kajti duhovnikov ni bilo dovolj.

Začetniki, ki so razmišljali, kako bi program duhovnih vaj speljali, so bili: Ramovš, Bajzek, Florjanc, Jerebic... Prevezli so način socialnega vodenja programa, to je bil natančneje vzgojni pedagoški program. Kar pol leta so zbirali ideje, se trudili in razmišljali, kako bi začeli.

- *Verjetno se je oblika duhovnih vaj z leti spreminjala. Ali lahko poveste nekaj bistvenih korakov, ki so postne duhovne vaje zaznamovali s takšno obliko, kot jo doživljamo danes?*

Način dela in vloga animatorjev je bila ista kot sedaj, le element bogoslužja, češčenje Najsvetejšega, je bil bolj poudarjen. Sicer pa je bilo ravno tako nočno bedenje kot žrtev, delo po skupinah...

Vedno je bil povabljen tudi predavatelj (včasih tudi družine), ki je imel triurno predavanje na

določeno že prej v skupini obdelano temo.

Tudi kraji, kjer potekajo duhovne vaje, so že več let isti: Stična, Mirenski Grad, Želimlje, Bled.

- *Danes vemo, da se postnih duhovnih vaj udeležujejo mladi raznih starosti: tako srednješolci kot studentje. Kako je bilo s to starostno udeležbo v začetkih duhovnih vaj, komu so bile namenjene?*

Duhovne vaje so bile namenjene srednješolcem, študentje pa naj bi sodelovali kot animatorji. Vsaka skupina je bila vsebinsko prilagojena. Mladi so lahko iskali med naslednjimi skupinami: literarna, svetopisemska, dramska, glasbena. To so bile skupine, diferencirane po zahtevnosti. Predstavniki - voditelji vsake skupine so predstavili svoje delo in s tem nakazali zahtevnost. Udeleženci pa so se prostovoljno odločili, čemu se bodo uspešno posvetili.

- *Kakšne so vaše želje in ambicije ter programi za v prihodnje? Ali načrtujete kakšne bistvene spremembe, v kakšni smeri?*

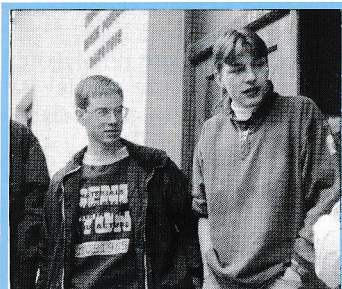
Pojavlja se potreba, da bi bila na duhovnih vajah ena skupina namenjena izključno študentom ali celo en cel vikend postnih duhovnih vaj. Vendar to zveni kot neki elitizem, saj konec koncev vsak človek lahko moli z vsakim: mlad z odraslim, starost tu sploh nima bistvenega pomena.

Razmišljamo tudi v smeri, da bi na duhovne vaje povabili tudi starše in bi tako družine skupaj preživele vikend duhovnosti.

Na duhovnih vajah bo nujno treba povečati tudi število udeleženi duhovnikov, vsaj na pet ali šest.

Mladi, ki se udeležujejo duhovnih vaj, tudi raje obiskujejo verouk in se navdušujejo za vlogo animatorstva.

Jerneja Koušca in Darja Primc

smc
 salezijanski mladinski center
RAKOVNIK

Salezijanski mladinski center (SMC) Rakovnik živi v srcih mladih že kar nekaj let. Če pa se ozremo nazaj, je to pravzaprav nadaljevanje rakovniškega oratorija, ki je bil najbolj živahen pred drugo svetovno vojno. Zaradi političnega pritiska so se morale vse dejavnosti po vojni opustiti. Toda spominov in želj ne more izbrisati noben pritisk. Tako se je na Rakovniku nadaljeval otroški živžav.

Tudi danes je tu zelo živahno. Posebno popoldnevi oživijo v otroškem veselju, ko se osnovnošolci zbirajo k verouku. Prihajajo že veliko pred začetkom verouka in odhajajo pozneje, da se s prijatelji naužijejo veselja in igre na igrišču ali v dvorani, ki smo jo prav zanje priredili v igralnico. Ob večerih prihaja mladina k mladinskemu verouku in k drugim dejavnostim. Tudi združuje sproščen pogovor ob igri te, preden se lotijo resnih debat ali molitve. Velikokrat je župnišče premajhno in eno samo igrišče premalo za mnogo želja. Dejansko so župniški prostori polno zasedeni od 15.00 ure do polnoči, ko zaključijo svoje delo zadnje skupine.

Poleg kar precej velike dvorane -časne igralnice, so tudi še trije prostori: učilnice, TV-soba, klub za okrepčilo in že omenjeno igrišče, ki je ob

večerih osvetljeno. Ko govorimo o SMC, so gotovo zelo pomembni prostori, s katerimi se mladi enačijo. Zato imamo velike načrte za naprej. Pod cerkveno ladjo so prostori s kapelo, ki so že nekdaj služili oratoriju. Tega se bomo najprej lotili z obnovo. Veliko je vlage, toda naša vna-ma jo bo osušila. Tam bo tudi kapela, ki naj bi postala srce SMC. Ko se je začela denacionalizacija, smo začeli upati, da dobimo nazaj tudi prostore sedanje Angore. Pritličje in travnate površine pred stavbo načrtujemo prav za te dejavnosti. Veliki načrti torej, toda to pomeni tudi svetlo prihodnost.

Kaj pravzaprav pomeni SMC? Vse te načrte delamo in že uredničujemo zato, da bi mladim omogočili ob vseh ponudbah, ki že obstajajo, zdravo okolje za razvedrilo, igro, pomoč pri učenju in za dejavnosti, pri katerih se mladi izpopolnjujejo in pripravljajo na prihodnje življenje v svetu odraslih. Že danes obstaja v našem SMC kar precej tega. Poleg zborov in pevskih skupin se otroci učijo raznih instrumentov pri sestrah HMP. Pri njih poteka tudi nekaj drugih dejavnosti: ročna dela, kuharske spretnosti, ure pravljic za najmlajše itd. Vemo, da je mladim blizu tudi žoga, zato je tukaj tudi nekaj športnih skupin, ki svoj prosti čas namenjajo treningom košarke in odbojke. Kultura je pomembna dejavnost pri človeškem dozorevanju, zato obstaja tudi v našem SMC dramska skupina, ki pripravlja mladino za igro in nastop.

V ta vrvež poskušamo vključiti tudi starše in kar cele družine. Pretekli dve leti smo vsako nedeljo povabili družine na "družinsko popoldne": igra in pogovor. Za starše smo "rezervirali" igralnico ob sredah zvečer, kar je naletelo na odobravanje, organiziramo pa tudi namiznoteniške popoldneve, pa "farno smučanje" in še bi se našlo.

V življenje SMC se je že globo-

ko vsadil tudi poletni oratorij: počitnice za otroke. Letos bo trajal kar tri tedne v juliju. Otroci so tukaj od 9.00 do 16.00 ure. Prihaja veliko otrok tudi s področja cele Ljubljane, saj naj bi bila pomoč staršem, ki so v službi, pa želijo otrokom omogočiti prijetne počitnice. Mladi in otroci se vedno veselijo tudi skupnih zimskih počitnic na Pohorju in poletnih tednov na Uskovnici, pa kolesarjenja, ki traja ves teden. Veliko napora vložimo v praznovanje don Boskovega praznika; vsako soboto se za otroke in starše najde kaj primerne in dan zaključimo s skupno molitvijo in izročitvijo don Bosku, velikemu vzgojitelju mladih. SMC je tudi organizator športnih srečanj za mlade v septembru, januarju in v začetku maja, kjer se zbere okoli 400 mladih iz vse Slovenije. Naše leto zaključimo z župnijskim praznovanjem konec junija, kar pa seveda ne pomeni konec, ampak nov začetek.

Kaj pa animatorji? Že dolgo časa ugotavljamo, da je pri vseh teh dejavnostih potrebno imeti navdušene sodelavce: mlade animatorje, ki so usposobljeni za vodenje mnogih od zgoraj naštetih dejavnosti. Ravno letošnje pomlad se je iztekla dvoletna Sola animatorjev, tečaj za usposabljanje animatorjev. 35 mladih iz naše župnije se je tega tečaja udeleževalo. Naš skupni zaključek je bil: novo navdušenje. Opaznih je tudi nekaj premikov: začeli smo združevati področja dejavnosti, ki so si med seboj blizu zaradi bolj pregledne organizacije.

Kaj je najbolj pomembno? Ves SMC moramo prežeti s pravim duhom. Zato posvečamo veliko časa duhovnosti. Za mlade je vsak petek zvečer molitev, še posebej pa povabimo mladino k štirim duhovnim večerom v solskem letu, vsak zadnji dan v mesecu pa nas zbere don Bosko. Torej smemo upati, da vodijo naše sanje in načrti v pravo smer.

M. O.

NE VEM, KAJ NAJ REČEM

V skupinici mladih je potekal živahen pogovor. Ravno so si pripovedovali, kako je bilo na košarski tekmi. Takrat je namreč vedno silno bučno. Z raznimi "pripomočki" skušajo napraviti hrup, z vzklikanjem pa moralno podpreti svoje prijatelje. Ko gre za moralno podporo, so jih pripravljani spremeljati tudi v druge kraje. So pravi "navijači".

Pridružil sem se jim. Prav prijetno iskreni so. Skušal sem izmeriti tudi utrip ob papeževem obisku pri nas v Sloveniji. "Kaj bomo pa vzeli s seboj, ko bomo šli pozdravit papeža v Postojno?" sem segel v besedo. "A bomo sploh šli?" je začudeno vprašal fant. "Čudno," je odgovorilo dekle. Beseda "čudno" ima prizvok "normalno". "Kaj bomo tam delali?" "To bo srečanje mladih s Kristusovim namestnikom na zemlji! Tam se bo pelo, molilo, vzklikalo, veselilo in poslušalo papeža!" "Šaj se bo bolje videlo prek televizije. Cemu iti tako daleč?" se je vmešala v pogovor še tretja iz skupine. "Zakaj pa hodite navijat v dvorano? Kar doma bi to opravili!" "Zaradi ozračja, podpore, dobrega občutka, zato da fantje laže zmagaajo!" "Mi gremo tja ravno tako zaradi ozračja, dobrega občutka, pa tudi podpore papežu in papeževe podpore nam!" "Jaz ne verjamem v papeža!" je še četrti posegel vmes. "V papeža res ni treba verjeti. Saj ga boš videl. Verjamemo v Jezusa Kristusa. Verjameš pa lahko tudi v to, kar papež uči, saj uči na temelju Svetega pisma, predvsem Jezusovega evangelija." "Pardon, nisem se dobro izrazil. Mislim sem reči, da se ne strinjam z vsem, kar papež uči. Včasih je starokopiten!" "Ste tudi drugi takega mišljenja?" Omahujoče so prikimali. "Je kdo že preštudiral, kaj uči? Poznate kakšno nje-

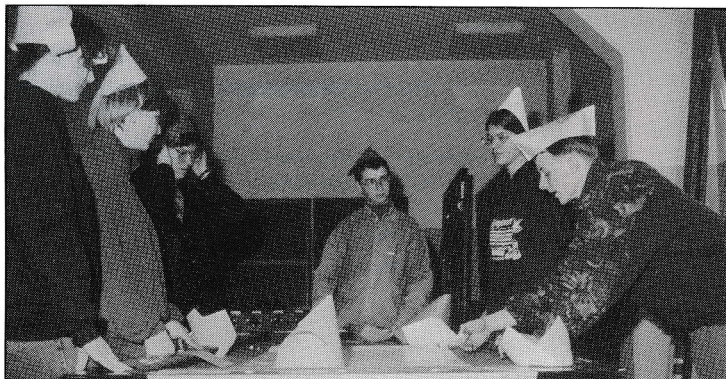
govo okrožnico, knjigo, razlago...?" "Ne, nimamo časa," so se skušali izviti. "Jaz sem nekaj bral v časopisih, poslušal na televiziji!" je dejal fant, ki je prvi oporekal. "In kaj vas moti?" "Starokopiten je glede nas mladih, glede ljubezni, splava pa take finte. Kako more on govoriti nam mladim, kaj je prav in kaj narobe, ko ni bil nikoli poročen, ni imel družine in zakonskih problemov. Lahko mu je reči: Tega ne smeš, ono je prepovedano, tako je prav. Če bi pa on živel v takih težavah, v kakršnih se znajdejo danes mnoge družine, bi drugače govoril," se je dokaj razvnelo eno od deklet. "Kaj pa uči papež takega, kar že ne bi bilo zapisanega recimo v desetih zapovedih? Da ne rečem v splošnem moralnem zakonu, ki velja za vse ljudi in se glasi: Kar želiš, da drugi tebi ne storijo, ne stori ti njim?! Kako se že glasi 5. Božja zapoved?" "Ne ubijaj!" jih je kar nekaj hkrati odgovorilo. "Torej, kakor ti želiš, da drugi tebi ne vzamejo življenja, ga tudi ti ne smeš vzeti drugim." "Ze, že, ampak jaz imam že toliko let! Tisti, ki je komaj spočet, pa še niti ne ve, da je na svetu." "Bo pa nekega dne vedel. Verjetno te bo celo preživel! Kako smeš ti odločati o kom, alismе živeti ali ne, če pa že živi. Starši sme-

jo odločati o tem, ali ga bodo spočeli ali ne. Ko pa je tu, pa ima spočeti otrok vse človečanske pravice. Tisti, ki so mu dali življenje, pa imajo dolžnost omogočiti mu te pravice. Če bi šlo po tej logiki, ki jo dandanes premnogi oznanjajo, potem tudi mene ne bi bilo, ker so tudi moji mami svetovali, naj se me iz zdravstvenih razlogov predčasno reši! Pa rad živim in sem tudi med vami rad. In tako bi radi živeli tudi premnogi, ki jim ni dano živeti... Je papež zaradi tega starokopiten?" Nastala je mučna tišina.

Nato nekdo spremeni pogovor z vprašanjem: "In kaj bomo tam delali?" "To, kar sem prej omenil. Gotovo bo vas mlade papež še posebej nagovoril, saj mu je veliko do tega, da bi mladi ljudje živeli srečno mladost in veselo prihodnost. Prepričan sem, da vam bo govoril o Jezusu. Tudi vas bo povabil, da Jezusa sprejmete v svoje življenje. On zelo dobro pozna mladino sveta in tudi vse njene probleme. Nekateri problemi se dajo rešiti prav s tem, da sprejmeš Jezusa za svojega vzornika in vodnika skozi življenje. Drugi problemi pa sicer ostanejo in jih je treba drugače reševati, vendar v Jezusovi luči 'dobi'jo nov obraz', kakor poje znana pesem. Kdor bo šel, bo govoto veliko odnesel in morda tudi začutil širino in globino, ki ti jo ponuja Jezus in jo oznanja papež Janez Pavel II. Seveda, morate se pa odločiti vi!

Jaz sem se že!"

Ciril Slapsak

SPOMLADANSKI ROMARSKI SHOD PRI MARIJI POMOČNICI NA RAKOVNIKU

24. maj (petek) PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

Maše kot ob nedeljah:
ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30
in 18.30

Ves dan priložnost za zakrament sprave in za osebno molitev. Prejeli boste blagoslov Marije Pomočnice, ki ga je delil sv. Janez Bosko, in z njim vernikom izprosil veliko milosti, tudi čudežnih. Pri večerni maši bo prepeval moški zbor Majolika iz Hamiltona (Kanada).

24. - 25. maj (petek - sobota) NOČNO BEDENJE MLADINE od 21.00 do 03.00

Vabljeni mladi, da bi ob Mariji zaslutili veličino poklica, ki jim ga namenja Kristus. Tema: Z Marijo v pričakovanju Svetega Duha.

25. maj (sobota) MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

9.00 začetek molitvenega srečanja

11.00 somaševanje vodi salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevnar; med mašo bo podelitev cerkvenih služb nekaterim mladim salezijancem.

14.00 pete litanije Matere Božje, blagoslov z Najsvetejšim Ves dan priložnost za spoved.

Ta dan bomo darovali vse molitve, žrtve in dobra dela za nove duhovne poklice, ki jih Cerkev na Slovenskem zelo potrebuje.

25. maj zvečer SLOVESNA VIGILIJA IN NOČNO BEDENJE

19.00 molitev rožnega venca, prepevanje Marijinih pesmi, priložnost za spoved

20.00 maša pri lurški kapeli, procesija z lučkami v cerkev,

izročitev Mariji; vodi dr. Marjan Turnšek, rektor mariborskega bogoslovja in postulator za Slomškovo beatifikacijo.

22.00 začetek celonočnega bedenja pri Mariji

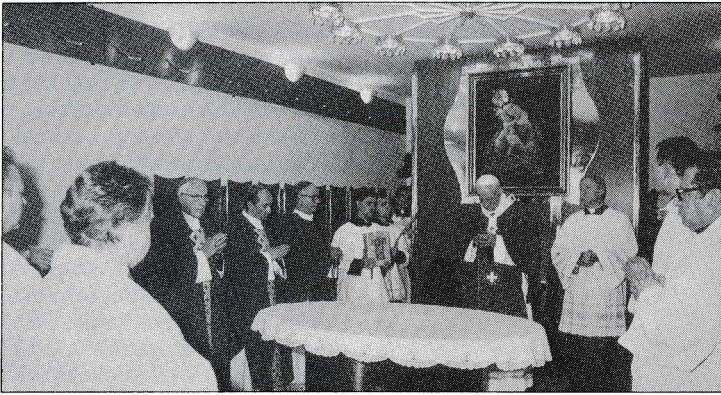
5.00 sklep nočnega bedenja z mašo

26. maj (nedelja) POMLADANSKI ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

Maše ob: 7.00, 8.00, 9.15,
10.30, 14.30 in 18.30

14.30 osrednja slovesnost, ki jo vodi beograjski nadškof in metropolit dr. Franc Perko; po sporedu pred milostnim kipom Marije Pomočnice v svetišču, procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški kapeli, tam maša, procesija v cerkev in sklepni blagoslov.

Častilci Marije Pomočnice, pridite, da izprosimo milosti zase, za svoje domače, nove duhovne poklice, blagoslov Cerkvi na Slovenskem, predvsem pa, da se zahvalimo za obisk papeža Janeza Pavla II. v naši domovini.

SIJAJ RESNICE IN SVOBODE

Takole pripoveduje neka zgodba o izgubljeni ovci. Ovca je našla v ograji odprtino in se splazila skozi njo. Bila je zelo vesela, da je lahko pobegnila. Zašla pa je zelo daleč in se ni več znala vrniti.

Tedaj je opazila, da jo zasleduje volk. Tekla je in tekla, volk pa ji je bil nenehno za petami. Naposled jo je našel pastir in jo rešil pred volkom ter jo ljubeče odnesel nazaj k čredi. Kljub splošnemu prepričevanju pastir ni hotel zadelati odprtine v ograji.

Včasih smo tudi mi podobni tej ovci. Ograja pomeni pravila, ki jih v življenju srečujemo in ki jih moramo spoštovati. Ko najdemo "luknjo v ograji", brž pomislimo, da ta odprtina pomeni pot v svobodo. Saj je vendar ograja tisto, kar nas ovira in omejuje, da se ne moremo svobodno gibati. Izkušnja, ki jo doživimo na drugi strani ograje, nas pouči, da je ograja tudi koristna. Varuje nas pred vsemi tistimi dogodki, ki jim zaradi svoje neizkušeniosti in šibkosti nismo kos.

Papeževa okrožnica Sijaj resnice bi prav lahko nosila tudi naslov Sijaj svobode, saj celotno delo izzveni kot ena sama hvalnica nismo kos.

Osrednja tema drugega dela papeževe okrožnice Sijaj resnice je svoboda in postava. V tem delu

papež razmišlja o odnosu med človekovo svobodo in Božjim zakonom ter o odnosu med svobodo in resnico. Prav to bo tema našega razmišljanja.

Človek je edino bitje, ki prihaja iz Božje roke kot še nedokončano, kot odprt načrt. Izpolnitev je zaupana njegovi svobodi, ki jo tudi Bog spoštuje. Je edino bitje, za katero smemo reči, da je z Bogom ustvarjalec samega sebe.

V prvi Mojzesovi knjigi bere mo: "Gospod Bog je dal človeku tole zapoved: od vseh dreves v vrtu smeš jesti, od drevesa spoznanja dobrega in hudega pa nikar ne jej. Zakaj brž, ko boš jedel od njega, boš moral umreti."

Bog daje človeku zelo daljnosežno svobodo, saj sme jesti od vseh dreves v vrtu. Ta njegova svoboda pa ni neomejena: ustaviti se mora pred drevesom spoznanja dobrega in hudega. Tu je človekova svoboda poklicana, da sprejme npravno postavo, ki jo človeku daje Bog. Leta ga bistveno določa, je "resnica" njegove osnovne zgrajenosti, skupaj z njegovimi globokimi cilji, na katere je naravnani.

S to čudovito prisposodbo nas razodetje uči, da oblast odločati o dobrem in zlem ne pripada človeku, ampak Bogu.

Dejansko prav v tem spreje-

manju najde človekova svoboda svoje resnično in polno uresničenje. Bog, ki je edini dober, natančno spoznava, kaj je dobro za človeka, in v moči svoje ljubezni mu to predlaga v zapovedih.

Papež jasno pove, kako Božja postava ne zmanjšuje človekove svobode, je ne odvzema, ampak jo pogloblja in pospešuje. Opozarja pa tudi na tiste kulturne težnje, ki postavljajo v središče svoje misli konflikt med svobodo in postavo. Tako razvijajo teorije o popolni suverenosti razuma na območju moralnih norm, ki se nanašajo na urejanje življenja na tem svetu. Papež jasno pove, da so takšna razmišljanja v nasprotju s Svetim pismom in naukom Cerkve, ker vodi jo k zanikanju načela, da ima naravni moralni zakon za svojega avtorja Boga in da je človek na podlagi uporabe svojega razuma deležen večnega zakona, ki ga ne vzpostavlja sam.

Zgodba vsakega človeka je zgodba svobode. S svojimi svobodnimi izbirami človek izpopolnjuje sam sebe. Čudovito gibanje veselja, smrt in rojstvo nebesnih teles, vse to je pokorno trdni vnaprejšnji določitvi, na svet ne prinaša ničesar, kar ne bi bilo že vnaprej zapisano v njem... Najmanjše človekovo svobodno dejanje ljubeznivosti pa prinaša nekaj popolnoma novega, porojenega iz svobode, česar prej ni bilo. Mar ni to pravi čudež svobode? Lahko pa človek svojo nalogo izpolni tudi slabo in prav zaradi svoje svobode ostane nedokončan osnutek, ponaredek, da ne rečemo karikatura. Samo človek lahko izreče svoj nepreklicni ne Božji stvariteljski ljubezni.

Bolj ko človek dela dobro, bolj postaja svoboden. Resnična svoboda obstaja le v službi dobrega in v službi pravičnosti. Izbira nepokorščine in zlega je zloraba svobode in vodi v sužnost greha. Papež zato poudarja, da resnična človekova avtonomija nikakor ne pomeni odklanjanja Božje postave, ampak njeno sprejemanje. s. M. Š.

MADAGASKAR

*Manazary, 15. I. 1996
Spoštovani bralci SV,
dragi prijatelji misijonarjev!*

Dolgo je že od tega, kar sem vam zadnjič pisala; tako se je nabralo nekaj novic, ki vas, dragi prijatelji, gotovo zanimajo.

Po enem letu se v Manazary počutim, kot bi poteklo že vrsto let. "Ege tamana be - zelo dobro se počutim tukaj," je najlepši odgovor, ki ga lahko damo našim ljudem, ko nas vprašujejo, kako smo se privadili življenja med njimi.

Trenutno se vsa posvečam katehezi. Naša župnija in pet podružnic so brez stalnega duhovnika, zato je delo sester še kako dobrodošlo. Nedeljsko bogoslužje (služba Božje besede), priprave na zakramente, vodstvo raznih verskih skupin so naša velika skrb in veselje. Ko pride duhovnik (vsake 3 - 4 mesece), mašuje, deli zakramente. Letošnji božič (1995) je bil še posebej z dežjem zalit. Pri nas v Manazary smo imeli duhovnike za polnočnico. Kljub dežju se je naša velika cerkev napolnila z verniki. Mnogi, blatni do ušes, so zmagoslavno sedeli v klopih in pridno sledili razgibanemu programu. Ganjena sem jih opazovala, saj dobro vem, koliko blatnih in spolzkih poti med riževimi polji so morali prehoditi, preden so prišli do cilja.

Na starega leta dan pa smo sestre povabile staro in mlado, da smo skupaj pričakali z molitvijo, pesmijo, igranjem in rajanjem novega leta dan. To je bilo za naše ljudi posebno doživetje: čakati novo leto skupaj s sestrami! Namesto piškotov in tort smo skuhalih manjok in sprazili oreške, vino pa je nadomestila čista pitna voda, ki jo še premnogi pogrešajo.

Lani smo s pomočjo dobrotnikov izkopale vodnjak na našem dvorišču. Ko ni vode drugod, pridejo vsi k nam. Karitas je sicer zgradila več bazenov v gorah in od tam pride po ceveh voda do vasi. Na žalost pa otroci in krave često poškodujejo naprave in tako ljudje ostanejo brez vode (čiste) po več tednov.

Kot sem vam že zaupala, je za nas sestre največja žrtev, kadar ne moremo k sveti maši. To je namreč edini vir naše sreče in smisel apostolata. 12 km ni spet tako daleč, a sedaj pogosto dežuje in nas blato preveč ovira, da ne moremo priti pravočasno na cilj. Na srečo smo se že dobro izurile v peš hoji, in ko le moremo, se odpravimo na pot. Na tak način zaslužena sveta maša seže globlje v osebno življenje in je uspešna govorica pri apostolatu. To sem vam napisala predvsem zato, da bi še bolj cenili neizmerni dar svete maše in duhovnika in se zanj vsak dan Bogu zahvaljevali.

Hvala vam za molitev, ki jo še kako potrebujemo. Za avgust

načrtujemo veliko srečanje vseh animatorjev z vsega otoka v glavnem mestu. To so naši mladi sodelavci, ki nam uspešno pomagajo. Tridnevno srečanje bo imelo vzgojni in informativni pečat v salezijanskem duhu. Lepo prosim, da bi se nas spominjali v svojih molitvah.

Pred božičem nam je zbolela sestra, ki je odgovorna za skupnost; tako sva ves mesec ostali sami dve, kakšen dan tudi ena sama, pa se nisva čutili preveč osamljeni, le delu nisva bili kos. V takih okoliščinah še posebej čutimo vašo bližino, pa tudi na vas nikoli ne pozabimo pri Bogu.

Čeprav že precej pozno, pa vendar iz vsega srca želim vsem srečo v letu 1996.

*Prisrčno vas pozdravlja
hvaležna
s. Marjeta Zanjkovič HMP
117 Miarinarivo
MANARY - Itasy
Madagascar*

BURUNDI

Rukaga, 4. III. 1996

Začeli smo postni čas in spet pripravljamo ljudi na praznike. Vsak dan dopoldne smo v cerkvi ali na podružnici, potem pa je dan kar prekratek. Zdelo se nam je, da je le več miru zdaj, ko se toliko govori o miru, o sožitju itd. Glavni hodijo okrog in imajo mitinge. Pred kratkim je bil takšen miting tudi v Ngozi, mestu, kjer je naša pošta in škofija; in kot strela z jasnega pride novica, da so spet ubili duhovnika domačina iz naše škofije Ngozi. Bil je župnik na župniji, kjer so nedolgo tega ubili prejšnjega župnika. To je že tretji duhovnik iz naše škofije. Ko sem škofu izrekel sožalje, mi je dejal: Zdaj še posebej potrebujemo vas misijonarje. Škof je pri pogrebu dejal: "Pripravljamo ljudi na veliko noč; za nas je že zdaj prišla, ubili so svetnika."

Mi delamo naprej, čeprav nas pritiska nekaj težkega. Cerkev je namreč vedno prva na udaru.

Pošta pride, vendar neredno.
*Blagoslovljene velikonočne
 praznike vsem!*

*Gusti Horvat
 Paroisse Rukago
 B. P. 22
 NGOZI - Burundi*

Rukago, 22. II. 1996

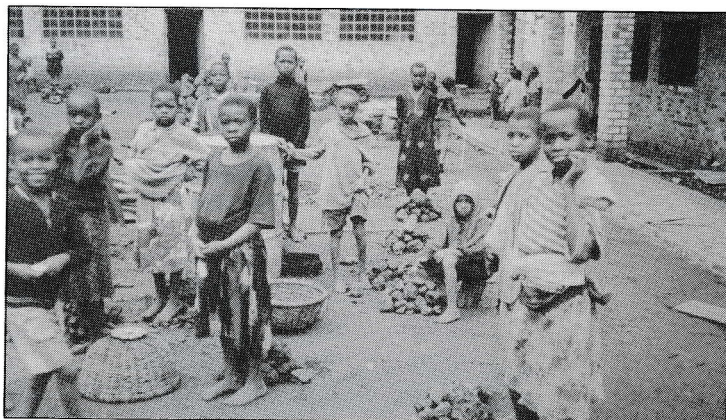
Časa za pisanje je v teh dneh malo, spovedujemo, da smo kar mokri. Seveda je tudi delo za Karitas popestrjeno. Tudi delo z gradnjo. Rad bi pa predvsem poglobil znanje jezika.

Pri nas ministrstvo namerava začeti s tehničnimi srednjimi šolami; mi da bi bili vzgojitelji in upravitelji... pa že tako komaj shajamo. Sedaj bi se lahko izkazala slovenska tehnika. Upam, da bomo imeli dela vsaj še za dvajset let. Bog nam daj mir in zdravje. Mladi slovenski laiki, doma na tehničnem področju, bodo vedno dobrodošli. Problem je zares v osebju. Kaj vse bi lahko naredili! Italijanska škofovska konferenca je poslala lepe mizarske stroje. Električna je sedaj stalna. Tudi vodo urejujem. Potrebno bi bilo povečati podružnične cerkve, na hitro vsaj tri. Čimprej bi rad začel z gradnjo naše nove hiše, potem še hiše za laike, če se nam pridružijo. Torej veliko načrtov.

Čakamo prav gotovo na Jožeta. Daj Bog čudež!

Zahvaljum se vsem dobrotnikom in vsem želim veselo alelujo.

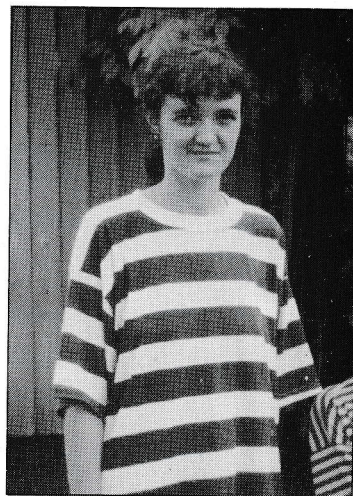
Danilo Lisjak

PAPUA NOVA GVINEJA

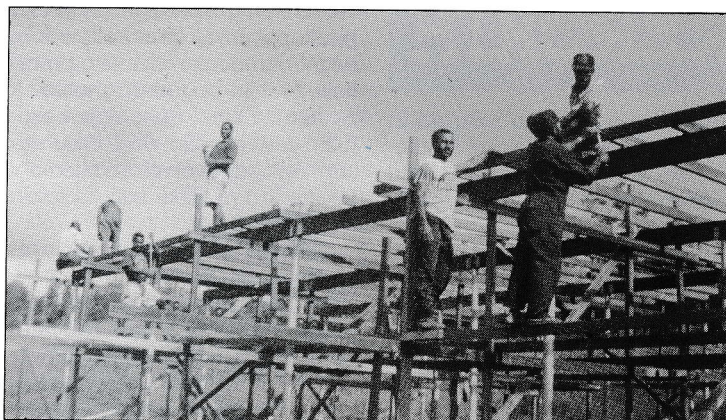
Prva stavba za šolo je pod streho. Od začetka februarja imamo reden pouk v nadstropnih sobah; v pritličju skušamo pripraviti začasne delavnice. Z odprtjem šole se je takoj pojavilo vprašanje, kako postaviti internat, saj smo daleč od dveh sosednjih mest. Potrebno bo počakati na sredstva, saj smo zazdaj v veliki stiski. Če bi imeli internat, bi jih takoj imeli v šoli 150, tako pa jih je le trideset. Cestni promet je tu še v povojih.

Sedaj smo tu trije salezijanci; jaz se predvsem posvečam gradnji. Pretekli teden smo vzpostavili slovensko povezavo po salezijanskem radiu. V nedeljo ob štirih popoldne je rezervirano za nas štiri, da si izmenjamo novice. Franci mi je v nedeljo obljubil, da bo v

juniju prišel za dva tedna na pomoč in da se malo razgiblje na buldožerju. In ko konča tri leta na obali, pravi, da pride sem v gorovje in bi potem šla skupaj na obisk v Slovenijo pred koncem leta 1999. Zvonka se v Aramiriju počuti dobro, poleg vzgojiteljice je sedaj prava učiteljica, saj ima 30 ur pouka na teden. Tudi Uroš je sedaj šef v delavnici v Vunaboscu, s polnimi rokami načrtov.

Lep misijonski pozdrav vsem.
 Joško Kramar SDB
 Don Bosco T.T. Centre
 P. O. Box 848
 KUNDIAVA, Simbu Province
 Papua New Guinea, Oceania

24. VRHOVNI ZBOR

ŽEJA PO PREROKIH

Vsakih šest let se celotna salezijanska družba postavi v držo opazovanja, poskušanja in odkrivanja. Kakor da bi hotela zaslišati glas podzemnih voda, Gospodov glas, ki napaja vesoljstvo in zgodovino s svojo značilno skritostjo in nevsiljivostjo. To veličastno dogajanje v srcih Gospodovih učencev, ki živijo v duhu sv. Janeza Boska, imenujemo vrhovni zbor. Od 18. februarja do 20. aprila letos se je

uresničevalo v Rimu sklepno in vrhunsko dogajanje tega enkratnega duhovnega razločevanja. Pred tem se je skorajda že dve leti zbirala duhovna energija v vseh 88 inšpektorijah po vseh celinah sveta.

1. Božji duh vedno preseneča

Prvič po drugi svetovni vojni smo bili zbrani vsi predstavniki

vseh pravno ustanovljenih okrožij. Manjkala sta samo dva, ki ju je pred tem Gospod zgodovine poklical k sebi: sedmi don Boskov naslednik gospod Egidij Viganò in pokrajinski svetovalec za angleško govoreče inšpektorije.

Mavrica barv navzočih sobratov je bila tokrat bogata in popolna. 215 Bogu posvečenih oseb, za dober teden dni pa še nad dvajset laikov, je v vsestranskem razločevanju ustvarjalo enkratno ozračje. Dotikalo se nas je nekaj novega, skorajda bi rekel, nekaj neizraznega. Tu ni bilo več napetega iskanja med takšno ali drugačno idejno usmerjenostjo, nikakršnega prerivanja med Severom in Jugom, med Vzhodom in Zahodom, med "velikimi" in "malimi". Prešnil nas je Duh edinosti in sporazumevanja, Duh iskrenosti in ponižnosti. Naše misli so zaposlovala vprašanja: kako vzgajati danes; kako pomagati številnim laikom, ki se tako navdušujejo nad don Boskom, da bodo postali udeleženci salezijanskega poslanstva; kako približati don Boskov preventivni sistem družinam in raznim vzgojnim ustanovam... Don Boskovi salezijanci se namreč srečujemo s tako različnimi skupinami ljudi: raznih veroizpovedi, prepričanj, kultur, navad in vsem je don Bosko blizu. Ga bomo znali prav predstaviti?

Pa volitve vrhovnega vodstva! Nobenih napetosti, propagande, podkupovanja ali česarkoli podobnega! Samo razmišljanje o potrebah, bratski pogovori, molitev k Svetemu Duhu. Prvič se je v zadnjem času zgodilo, da je bilo vseh štirinajst odgovornih izvoljenih v prvem krogu. Tudi tisti, ki sploh ni bil član zbora.

Različni jeziki, izkušnje, spoznanja in pričevanja se prelivajo v eno samo doživljanje vesoljnosti. To je tisti "veliki advent tretjega tisočletja", o čemer nenehno govori Petrov naslednik Janez Pavel II.

2. Čas preroških skupnosti

24. vrhovni zbor je utiril Družbo v tretje tisočletje krščanstva. Zastrmel se je v svoje začetke. Kar je sv. Janez Bosko tako želel, pa okoliščine njegovega časa za to še niso dozorele, je zdaj velika možnost in nujnost. Don Boskovi salezijanci z redovnimi zaobljubami in nešteti laiki z don Boskovim duhom in srcem z roko v roki delajo za omiko ljubezni, in sicer prek vedno bolj uveljavljajočega se preventivnega vzgojnega sistema. Laiki, ki so spregovorili najprej na vseh inšpektoriatnih zborih, zatem v raznih dopisih in anketah, slednjič pa še na vrhovnem zboru, prosijo le eno: duhovno močne salezijanske skupnosti. Salezijanci redovniki naj z iskrenim in izžarevajočim občestvenim življenjem spričujejo Duha, oni bodo zanesljivo pomagali, da se bo ta duh čimbolj utelesil v kraj in čas. Kdo bi si pred tridesetimi leti mislil: skozi ves teden so izza ambona govorili 215 salezijancem laiki tako imenovani večerni govor: dekleta iz Avstrije in Venezuele, fantje iz Rima, Španije in Avstralije, sodruknik - univerzitetni profesor iz Milana, mati iz Kolumbije. Vsekakor so nešteta znamenja, ki govorijo, da morajo salezijanci opustiti posamezne postojanke, kjer ni zadosti velike skupnosti, in zaživeti v skupnostih, kjer bodo ob resnem branju in premišljevanju Božje besede zaživeli pristno občestvo ter skupaj z mladimi in laiki načrtovali drzne poteze in odločitve na področju vzgoje. Čas zahteva take pobude, ki zajamejo ljudi vseh prepričanj in ki gredo prek meja lastne ustanove. Salezijanska skupnost mora biti toliko številna, da lahko takrat, kadar to potrebujejo mladi, najde čas za nje: za pogovor, molitev, preverjanje in načrtovanje.

Preroški duh je danes prav v tej duhovni nabitosti redovniškega občestva, ki postaja za

mlade in laike kraj srečevanja, pogovora, molitve, odločanja in načrtovanja: *sola in izkušnja Duha*.

Vrhovni zbor je zato natančno ugotavljal, kakšne so salezijanske skupnosti, koliko je povezav med salezijanci in laiki, koliko si medsebojno pomagamo v rasti, delu, načrtovanju. Pregledal je vse različne okoliščine, težave in probleme in skušal najti primerne odgovore in odločitve za vse primere. Eno je najbolj pomembno: salezijanci redovniki in vsi laiki, še posebej sodrukniki, morajo skrbeti za močno skupno vsestransko poglobljanje. Prav ta preprosta beseda SKUPAJ nosi v sebi duha novosti in preroškosti. Zdaj, ko je podoba slehernega poklica v Cerkvi zelo osvetljena: laika, duhovnika, redovnika... zdaj ni nevarno, da bi se "pomešali in stopili", zdaj preprosto moramo drug drugemu pomagati s svojo izrazito jasnostjo, saj se lahko le tako bogatimo v rasti. Redovno občestvo je samo po sebi najizrazitejše pričevanje za občestvo Presvete Trojice.

Na Slovenskem nastorej čaka velika in nelahka naloga. Potrebno je razumevanje prav vseh: vernikov, duhovnikov, škofov, da bi mogli uresničiti take preroške skupnosti.

3. Službe ljubezni

Vsak vrhovni zbor izbere tudi nosilce prenove, odgovorne pred Bogom, Cerkvijo, Družbo in mladimi, da se čudovito don Boskovo poslanstvo uresničuje tudi danes.

Prvič v zgodovini Družbe je bil za vrhovnega predstojnika izvoljen pripadnik neitalijanskega naroda. In sicer Argentinec Juan E. Vecchi. Resda so njegovi stari starši prišli iz Italije, vendar se on čuti Argentinec. Kamor je don Bosko najprej poslal svoje misijonarje, tam je dozorel njegov osmi naslednik. "Človek misli, dialoga, vzgoje in optimizma",

tako bi lahko kratko poimenovali novega vrhovnega predstojnika. V svojem dosedanjem delu v vrhovnem svetu je Družbo obogatil predvsem z jasnimi in organskimi smernicami za mladinsko pastoralo ter za vzgojo in pastoralno nasploh. Zna pritegniti druge k sodelovanju, zna povezovati in združevati, zna jasno razlikovati med zrnom in plevami, med prividi in dejstvi, med obliko in vsebino.

Njegov namestnik in njegov prvi in najožji sodelavec je Flamec (severna Belgija) Luc Van Looy, človek glasbe, stikov in jezikov. Ob njem se nihče ne more čutiti spregledanega ali pozabljenega...

Tudi vsi svetovalci vrhovnega predstojnika so izbrani vluči velikih nalog tega časa. Nekateri so bili ponovno izvoljeni, večina pa je novih. Pokrajinski svetovalec petnajstih severno- in srednjeevropskih inšpektorij, kamor sodi tudi Slovenija in Hrvaška, je prav tako Flamec Albert Van Hecke. Njegova značilna gosposka dobrot in elegantnost ter globina spoznanja pomirja in združuje.

S takim vedrim duhom smo šli na obisk k svetemu očetu, ki je vsakega izmed nas posebej pozdravil, potem ko nas je nagovoril in povabil, naj bomo čimbolj skrbni "vzgojitelji vzgojiteljev". Močno je dal čutiti, kako mu je pri srcu vzgoja mladih, in zato nas je povabil k svetosti. Vrhovni predstojnik se mu je zahvalil za toliko pozornosti, ki nam jo izkazuje, in za bogata sporočila, ki nam jih je namenil.

Vrhovni zbor omogoča nešteta srečanja, predstavitev novih pobud, knjig, načrtov. Prinaša trenutke veselja, pa tudi stiske, ko ni mogoče takoj odkriti, kako naprej. Vendar je najmočnejše spoznanje prav tole: Cerkve dobiva novo podobo. Začenja se uveljavljati Cerkve kot Božje ljudstvo: laiki, redovniki, duhovniki kot ena družina za odrešenje sveta.

S. H. - ASS

MI SI PA "PRIVOŠČIMO" OTROKE

Tokrat se bomo srečali z družino Klim z Rakovnika. Mati Marina je višja medicinska sestra; do rojstva tretjega otroka je bila zaposlena na Kliniki za plastično kirurgijo in opeklino. Oče Janusz, Poljak, je zdravnik. Je vodja šolskega dispanzerja v Šiški. V Sloveniji živi deveto leto. Karolina obiskuje prvi razred OŠ, Klementina malo šolo, Klemen je star pet let, Krištof tri in pol, Klara pa 20 mesecev. V širšo družino, ki se jim zdi zelo pomembna, spadajo stari starši, tete, strici, bratrance, sestrične s slovenske in poljske strani.

- *Katere stvari bi izpostavili kot nujne v pripravi na zakon?*

Prvo je, da moraš sprejeti samega sebe; to je pogoj, da boš mogel sprejeti drugega, mu odpustiti, ga imeti rad. Potem si je treba želeli družino, obenem pa se zavedati, da se boš moral odpovedati delu svojega jaza, svoje svo-

bode. Moraš biti nadalje pripravljen dajati in prejemati, pomeni izmenjavati, kajti izmenjava bogati. Vsak izmed nas hrepeni po občutku lastne vrednosti, tega, da si nekaj vreden, da komu kaj pomeniš. Če imaš koga rad, ga ne smeš "potlačiti" s svojo ljubeznijo, moraš mu pustiti, da te ima tudi on rad, da ti kaj daje, ravno zaradi tega, da se bo lahko počutil nekaj vrednega. Znati se je treba živeti v drugega, v njegova čustva, toda poskusiti razumeti njegova dejanja, razloge zanj. Treba se je živeti v partnerja, ne smeš pa se namesto njega odločati. Vsak je odgovoren zase, partnerju je treba pustiti, da te ima rad, če se je tako odločil, če hoče biti s tabo, če mu je tako prav.

Ob tem se kaže še ena življenjsko pomembna stvar: iskati dobro v drugem človeku in na tem graditi. Od tu pride spoštovanje do drugih, prijateljstvo, strpnost, ljubezen. Misliiva, da je tukaj vloga družine, da v nas oblikuje te vrednote.

- *Kako preživite nedelje, proste dneve, počitnice?*

Lani smo po nekaj letih pre-

mora zopet šli na počitnice na morje. Bilo je enkratno, saj so bili z nami starši z obeh strani. Hudo je bilo le to, da je en teden prehitro minil. Sicer gremo vsako leto za teden ali dva na Poljsko. Letos bi radi šli tja za božič.

Nedelje preživljamo skupaj. Dopoldne gremo skupaj k maši; ponavadi ob 9.15, ker pojem (oče) pri rakovniškem zboru. Od kar pa Karolina poje pri otroškem zboru, gremo včasih k 8.00 maši. Popoldne hodimo na krajše izlete (za daljše je namreč naš avto že premajhen). Včasih se odpravimo s prijatelji iz rakovniškega zbora; takrat sploh ne veva, da imava pet otrok, saj vsak popazi na katerega. Zvečer, kot vsak dan, skupaj molimo, se še malce pocartkamo in gremo spat.

Najlepše je seveda takrat, kadar vsi skupaj praznujemo družinske praznike. Najpomembnejši praznik bo letos 2. junija, saj imamo prvoobhajanko, Karolino. Na ta dogodek se pripravljamo z vso vnemo.

- *Kako pri vas rešujete morebitna trenja in spore?*

Težko je povedati kakšne vzorce, recepte; stvari se dogajajo dinamično, se spreminjajo, toda nasploh velja: če si pripravljen popuščati, misli tudi na drugega, se počutiš odgovornega za družino, potem se stvari rešujejo. Don Bosko pravi, da brez ljubezni ni moč storiti za mlade nič dobrega. S tem se popolnoma strinjava. Otroke, mlade, moraš imati rad, da lahko zanje narediš kaj dobrega.

- *Zakaj Slovenci izumiramo?*

Res je, da slovenski narod počasi izumira. Tako bo, dokler bodo otroci za Slovence le ena izmed dobrin. Zelo naju moti, kadar nama kdo reče: "Kako si lahko privoščita toliko otrok?" Otroka si ne privoščiš tako kot npr. smučanje, drag avto, obleko, nakit in drugo.

➤ na strani 29

JUAN EDMUNDO VECCHI

*Novi vrhovni predstojnik
za slovenski Salezijanski vestnik*

Spoštovani gospod vrhovni predstojnik, najprej pristrčne čestitke. Prosim Vas, če lahko kratko odgovorite na nekaj vprašanj za naše bralce!

- *Izbrani ste bili za osmega naslednika sv. Janeza Boska. Kakšno don Boskovo besedo bi želeli najbolj predstaviti v naših dneh?*

Don Boska v bogastvu njegove človečnosti, ki mlade privlači s svojo dobroto in se mu zato ljudje z lahkoto približujejo; kot takega, ki izkazuje, da ima Kristusovo srce, sposobno razumevanja in solidarnosti.

Don Boska, Božjega človeka, ki živi iz vere, ker gleda Nevidnega; ki je "znamenje" Božjega usmiljenja za reševanje mladine, sposoben storiti tudi kaj težavnega, ki zaupa, da je Gospod z njim.

Don Boska, ki ta dva vidika - človečnost in vero - združuje v vsakdanjem življenju, pri delu, pri srečevanjih, pri apostolskem prizadevanju.

Don Boska, ki goji pobožnost do Marije, ki premišljuje o navzočnosti Marije v zgodovini Cerkve in v vsej zgodovini krščanskega ljudstva.

- *Kakšno sporočilo bi želeli dati salezijanski družini v Sloveniji in vsem bralcem Salezijanskega vestnika v slovenščini?*

Moje sporočilo je naslednje: Živimo v časih, polnih izzivov, vendar tudi v časih, polnih možnosti. Nova evangelizacija, ozračje svobode, razsežnosti sveta, družbeno obveščanje nas vabijo, da bi načrtovali na široko. Za ljudi dobre volje in še posebej za kristjane so možnosti za pobude na najrazličnejših področjih.

Potrebno je delati skupaj. Potrebno se je povezovati, da bi videli, kakšne so potrebe mladih, ki jim želimo pomagati. Potrebno je presojati že storjeno in uporabiti najbolj drzne oblike za navzočnost in vzpostavitev stikov z mladimi.

K temu bi nas priganjal don Bosko.

- *Vi ste Argentinec. Iz raznih razlogov je Argentina zelo blizu slovenskemu narodu, posebej katoliški Cerkvi v Sloveniji. Kaj Vam pomeni sodelovanje med narodi, med krajevnimi Cerkvami?*

Danes to sodelovanje ni samo mogoče, ampak je celo zaželeno. Svet je postal velika vas. Dobivamo podobe in novice iz daljnih krajev. Ljubezen in občestvo dobivata novo razsežnost.

Mogoča so srečanja in izmenjava med mladimi iz raznih držav. Obstaja gibanje prostovoljcev. Najti je solidarnost na materialnem področju in pomoč v poklicnem usposabljanju. Srečujemo molitev.

Sodelovanje mora biti obojestransko. Gotovo pa potrebuje največjo pozornost najbolj uboga ljudstva. V to gibanje želimo vstopiti tudi salezijanci.

Novi vrhovni predstojnik, osmi don Boskov naslednik, don Juan Edmundo Vecchi, je star 64 let. Vodstvo salezijanske družbe mu je zaupano za šest let. Že od leta 1972 je v vrhovnem svetu salezijanske družbe; najprej je bil pokrajinski delegat za Latinsko Ameriko, potem pa dvanajst let delegat za mladinsko pastoralo. Leta 1990 je bil izvoljen za vikarja - namestnika vrhovnemu predstojniku, sedaj že rajnemu g. Egidiju Viganaju.

Don Vecchi se je rodil v Argentini, je torej prvi vrhovni predstojnik, ki ni Italijan, čeprav so njegovi starši prišli v Argentino iz Italije.

Novemu vrhovnemu predstojniku iskreno čestitamo in mu želimo ob Božjem blagoslovu varstva Marije Pomocnice in obilje don Boskovega duha! Spominjajmo se ga v molitvi, da bo salezijance in vso salezijansko družino pripeljal prenovljeno v tretje tisočletje krščanstva.

ORATORIJ

'96

SONCE ZA VSE

V Svetem pismu beremo, kako Bog pošilja dež pravičnim in krivičnim in kako sije sonce dobrim in hudobnim. Naslov Sonce za vse, ki je osnovna tematika oratorija za leto 1996, hoče sporočiti nekaj podobnega. Da, program oratorija želi uresničiti to sveto-pisemsko misel na povsem konkreten način, želi, da bi otroci in mladi resnično začutili, kako tudi v njihovem življenju sije sonce, sonce ljubezni, sprejemanja, veselja, sreče, zadovoljstva - predvsem zato, ker imajo v prostem počitniškem času kam iti, da imajo tam koga, ki jih sprejema, koga, ki ima čas zanje, ki jih ima rad, ki jim z življenjem in z zgledom kaže, da je kristjan, ki jim pomaga odkrivati njihove talente, se z njimi igra in preprosto z njimi "zapravlja" čas.

Oratorij ni nekaj novega. Zadnja leta je na naših slovenskih tleh kot nanovo zaživel. Lani se je razodeval kot pravi direndaj ob Azafu in babilonskem stolpu, predlani kot Kekčeve dogodivščine, še prej kot pravljичni Ostržek, še prej pa kot oratorij na skoraj desetih župnijah v času ljudskih misijonov s posebno ponudbo za šoloobvezne otroke. In tako nazaj, vse tja do leta 1988, ko se je pri nas ob praznovanju don Boskovega jubileja pravzaprav nanovo rodil oratorij. Tedaj v obliki sotora, ki se je selil iz kraja v kraj.

Lani smo v posebni številki Salezijanskega vestnika lahko zasledili izčrpno poročilo o počitniških oratorijih v letu 1995. Prvič je gradivo za oratorij (Oh, ta direndaj) izšlo v knjižni obliki (kot prva knjiga v novi zbirki Animator). Gradivo v knjigi je bil osnova za izvedbo oratorijev ali podobnih počitniških programov v planinah ali na morju v več kot dvajsetih krajih. To dogajanje je tudi pljusnilo v več nesalezijanskih župnij, kjer so imeli glavno pobudo tudi nekateri zavzeti mladi. Poleg knjige je bilo treba misliti še na druge pripomočke: majice s simbolom, priponke s podobo maskote lišičke, videokasete, plakate. Ko smo vse skupaj približno prešteli, smo ugotovili, da se je programa oratorija (povečini je trajal teden dni ali več) udeležilo nad 1500 šoloobveznih otrok, program pa je vodilo približno 300 animatorjev. Glavni nosilci projekta Oratorij '95 so bili salezijanski študentje, sestre HMP, nekateri mlajši duhovniki in veliko navdušenih mladih fantov in deklet. Marsikje je kdo teh mladih proti koncu tedna, ko so cele dneve pregarali med svojimi mlajšimi vrstniki, izjavil tako ali podobno: Tako zelo sem utrujen-a, pa neverjetno srečen-a!

In Oratorij '96?

Priprave na ta projekt so se začele že ob sklepnem srečanju animatorjev, ki je bilo zadnje soboto v avgustu leta 1995. Tedaj smo pregledali svoje delo, si zaujali vesele in zanimive dogodke, pa natrosili cel kup idej za prihodnje oratorije. Odločili smo se, da bomo v letu 1996 sami pripravili

vse gradivo. V delo se je vključila zelo raznolična skupina ljudi. Rdeča nit letošnjega oratorija bo zgodba o Iztoku, ki ga poznamo iz Finžgarjevega romana Pod svobodnim soncem. Dogodivščine Iztokovega življenja bomo podoživljali ob medsebojnem srečevanju v skupinah, v tekmovalnih in razvedrilnih igrah, v umetniškem ustvarjanju raznovrstnih delavnic, v molitvi, ki bo vedno znova poudarjala, da je Sonce - Kristus za vse, pa tudi v spodbudah za animatorje, kjer se na vrednote iz Iztokove zgodbe navezujejo čudovite misli papeža Janeza Pavla II. Upamo, da bodo glavni pripomočki na voljo že 11. maja 1996, ko bo na Rakovniku pripravljeno srečanje animatorjev za Oratorij '96. Tedaj se bomo seznanili s tematiko, se naučili novih pesmi, se seznanili z nekaterimi delavnicami ipd. Tako bodo priprave na terenu še bolj kakovostne in dodelane.

In kaj lahko storite vi, ki boste te vrstice prebrali, pa se vam zdi projekt oratorija še vedno nekoliko neznan? Veliko lahko pripomorete k temu: s simpatijo lahko spremljate to dogajanje, se v molitvi spomnite vseh teh mladih, tako voditeljev kot tudi otrok, ki se bodo oratorija udeleževali, o tem lahko pripovedujete drugim. Tudi v svojem življenju in v svoji župniji lahko storite veliko: naj tudi vaša družina postane DOM, ki v ljubezni sprejema mlade, ŽUPNIJA, ki jim prinaša evangelij, ŠOLA, ki jih vzgaja za življenje, in DVORIŠČE, kjer bodo doživljali veselje in prijateljske odnose.

Janez Potočnik

V Sklad Gimnazije Želimlje ste do 20. 2. 1996 darovali:

Babnik J., Barec M., Batič F., Belaj Z., Beričič P., Bojanovič M., Brodaric M.(2x), Celcer F., Cerar M., Černič T. in T., Čmeršek M., Dejak M., Dežman M., Dobnik A., Dolensek Vode J., Dolinar F., Drobež I., družina Adamič, družina Balazič, družina Ferenčak, družina Janžovnik, družina Kegljevič, družina Ozvatič J., družina Ratajc, družina Rigler, družina Završnik, Erlah A., Falnoga L., Ferjančič F., Frelj N., Frlic A.(2x), Gabor A., Grašič N.(2x), Grom M., Hrbljan J., Hren P., Hrvatini I., Hudina A., J.J.(2x), Jakič F., Jakopič Z., Jančar I., Japelj M., Jazbinšek G., Jerič M., Jost C., Kacičnik M., Kadivec V., Kapš S., Kerec M., Kern P., Kezman A., Klančar K., Kociper S., Kolenko M., Kosi M., Kosi M., Kostoneto M., Krajinik M.(2x), Kranjc C., Kucfer F. in R., Lavrič E., Legat A., Likar A., Maček T., Marinčič A., Markun A., Maroit N., Martinjak M., Marton I., Mencin D., Mesko C., Mirt J. in A., N.N., Nagode J., Novak A., Obrhan H., Onušič M., Osojnik F., P.J., P.M.(2x), Pajer E., Pajk N., Palčar M., Pavli M., Pavlič M., Pečnik A., Perhavic J., Perušek M., Peterlin J., Petrovič M., Petrič M., Plesnik J., Plevčak M., Polc F., Potočnik A., Potrebuješ E., Povirk S., Resman M., Ribič M., Rihar B., Rozman A., Rozman F., Sajko A., Sajovic I., Salobir C., Senčur A., Simnovič M., Skornšek M., Skrabec J., Sluga M., Sodec F., Stanovnik M., Strniša V.(2x), Šepec J., Širc M., Škrabec J., Špendov A., Špes I., Šprah K., Štrukelj N., Tacer F., Terpin F., Turk A., Valjavec P., Vergelj M.(2x), Vezenšek F., Videc J., Volmaier P., Zadavec T., Zalaznik V., Zalesnik T., Zalokar M., Zelenc M., Zelenc N., Zelič M., Zobeč J., Žagar M., Žebavec M., Željko M., Žerjav S., Žižek M., Žmuc A., Žmuc A. in T., Žuraj M., Zveplan M. in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46
1292 Ig pri Ljubljani

Številka žiro računa:
50100-620-133
sklic na štev.:
05 1010115-1580175

Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

> s strani 26

MI SI PA

"PRIVOŠČIMO" OTROKE

Seveda, zaradi otroka se je treba marsikateri teh dobrin (ki so nasploh relativna stvar) odpovedati, toda vsekakor otrok ni ena izmed njih! Vsak otrok je vrednota, ki vse te dobrine presega.

● Kako gledata na vzgojno poslanstvo vrta in šole?

Vzgoja se začne v družini in v družini naj bi predvsem potekala. Vrtec in šola sta lahko družini v pomoč. Škoda, da se šole spreminjajo v zgolj izobraževalne ustanove, da se čedalje bolj odpovedujejo svoji vzgojni vlogi. Šola bi morala učence vzgajati, oblikovati jih v čuteče, zrele osebe, ne pa "proizvajati" hladne, nečloveške vseude. Tudi to ni prav, da šola z določenimi administrativnimi ukrepi razvrednoti vlogo staršev, npr. nesprejemanje njihovih opravičil za izostanek, in to celo takrat, kadar jih osebno posredujejo učitelju. Ob tem pa morava poudariti, da se ne strinjava s tistimi starši, ki bi radi vse breme vzgoje svojih otrok preložili na vrtec in šolo.

● Je naša družba družini naklonjena?

Na splošno smo v družbi kot številna družina lepo sprejeti. Ob tem bi se radi zahvalili prijateljem, ki nam veliko pomagajo. Glede države: ta ima dobre in slabe poteze v odnosu do družine...

● Kaj pa salezijanci?

Oba sva vesela, da sva del rakovniškega občestva in da je lepo poskrbljeno za manjše in večje otroke. Vsak lahko najde kakšno zanimivo dejavnost na Rakovniku in se s tem bogati. Meniva, da so rakovniški salezijanci z odločitvijo za SMC ubrali pravo pot in da se bo njihovo delo odlično obrestovalo.

MIHAEL OSOJNIK

*r. 21. IX. 1926 - † 25. II. 1996

Rajni oče se je rodil v Javorju nad Črno. Bil je najmlajši izmed sedmih otrok, ki so prešli preprosto, a globoko vero. Bil je zelo bister fant, nadarjen za glasbo. Med vojno se je izučil v tapetništvu, pozneje pa je opravljal službo varnostnika.

V poznih fantovskih letih se je poročil z Anico pred brezizjansko Marijo Pomagaj, ki sta ji izročila svojo družino. Bog ju je blagoslovil s štirimi otroki. Oba sinova sta končala srednjo šolo v Želimlju. Tu je prišel v stik s salezijanci in je ostal z njimi vse do konca zelo povezan. Ob prihodu don Boskovih sinov v Maribor je bil med prvimi, ki so jih s širokim smrcem sprejeli za svoje.

V veliko veselje mu je bil starejši sin Aleksander, ki se je odločil za duhovniški poklic v salezijanski družbi. Bolj ko se je bližala sinova nova maša, bolj je čutil, da tega velikega dne zaradi neozdravljive bolezni ne bo dočakal. Odšel je k Bogu nekaj mesecev prehitro...

Velika množica sorodnikov, prijateljev in znancev se je poslovila od pokojnega očeta Mihaela. Dobri oče Mihael, hvala vam za vaš lep zgled družinskega očeta in kristjana. Počivajte v miru.

S.O.S

ANČKA MRGOLE

Ne samo mati Terezija, še marsikdo bi zaslužil doktorat za praktično življenje po krščanski dobroti in ljubezni. Ena takih je bila ga. Ančka Mrgole na Telčah, v župniji Skočjan, od katere smo se poslovili 19. februarja 1996.

Množica ljudi se je v globoki hvaležnosti poslovala od preproste žene, ki nas je vedno znova bogatila z evangelijsko dobroto. To smo okušali zlasti mnogi salezijanci, za katere je dolga leta skrbela kot dobra mati.

Njen zgled naj nas spodbuja, da v nobenem kristjanu ne bi zamrla evangelijska dobrota, ki tako čudovito pričuje za skladnost med tem, kar učimo, in tem, kar živimo.

Bog, bodi zahvaljen za take dobre ljudi, kot je bila naša teta Ančka.

T. C.

ALOŽIJ ŽALAR železomasnik

Rajni železomasnik se je rodil 17. oktobra 1901 v Križevcih pri Ljutomeru, v družini, ki je še dala salezijanskega duhovnika Jakoba. Umrl je pri Sv. Petru pri Mariboru. 8. marca so ga pokopali na Gorci.

Rajni je bil oratorijanec v Veržeju, častilec Marije Pomočnice, zvest bralec Salezijanskega vestnika in član molitvenega združenja za duhovne poklice. Bog mu bodi bogat plačnik, sam pa naj izprosi novih duhovnih poklicev, zlasti iz domačega kraja.

Spoustovani gospod!

Sedaj se pa lepo zahvaljujem za Salezijanski vestnik, saj ga prejemam že več let in mi je vedno bolj všeč oz. čedalje bolj je domač, tako da že komaj čakam, da pride. Ker sem invalidka že od 11. leta, sedaj pa že več let potrebujem invalidski voziček, imam zadosti časa, da seveda vse preberem. Tako tudi domačim povem use, kaj je zanimivo, in jih opozorim se na pomembnejše članke.

Hvala Bogu; tako imate veliko zaslug za naš čas, za vzgojo naše mladine. Prosim Boga, da po priprosnji Marije Pomočnice blagoslovi use vaše napore, prizadevanja. Sv. Janez Bosko naj vam izprosi pri Bogu tiste ljubezni, kakor jo je on imel pri vzgoji mladine.

V Vestniku se večkrat bere, kako se tudi mladi radi udeležijo verskih srečanj in se lepo izražajo. Tako moramo biti Bogu hvaležni, da so obilni sadovi vašega dela. Naj vas še naprej podpira Bog. Zato bom se naprej darovala v ta namen molitve in trtve svoje neboljnosti in trpljenja.

Še zanaprej se priporočam v molitve. V tem duhu vas use iskreno pozdravljam.

Urška Zupančič

Spoustovani gospod,

sporočam vam, da je v 79. letu starosti umrl Janez Lešnjak iz Podolnice pri Horjulu. Bil je globoko veren in velik častilec Matere Božje. Vsako leto je šel na Rakovnik k Mariji Pomočnici. Od vsega začetka je bil dejaven član župnijskega pastoralnega sveta. Bil je naročnik SV in molivec za duhovne poklice. Bil je tudi ključar podružnične cerkve sv. Urha. Ko v boleznih ni mogel več govoriti in so mu obiskovalci obljubili, da bodo molili zanj, so mu pritekale solze iz oči.

Prepričani smo, da je ob smrti zaslišal glas svojega Odršenika: Pridi, zvesti služabnik, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Pojdi v veselje svojega Gospoda!

Počujaj v miru, dragi Janez, in prosí pri Bogu za nas in za ves slovenski narod, posebno za našo mladino!

M. L.

Spoustovani!

Zahvaljujem se vam za Salezijanski vestnik, ki mi ga redno pošiljate. Zdaj, ko imam več časa, vsega preberem, je zelo zanimivo. Vsak dan se vas spomnim v molitvi in duhovnih poklicev in useh mater, da bi v ljubezni in z dostojanstvom sprejemale svoje otroke. Jaz sem jih rodila osem, zdaj so že vsi odrasli.

Hvaležno vas pozdravlja Francka Zabanikar.

Spoustovani g. Tone!

Prisrčno pozdravljen. Pišem vam na predzadnji dan meseca januarja, ko se jutri spominjamo godu našega velikega svetnika in vzgojitelja mladine, don Boska. Priporočam se mu tudi jaz v usakodnevni molitvi rožnega venca za nove duhovne poklice, saj je žetev dozorela, žanjcev pa primanjkuje.

Tudi Kraljica miru v Medjugorju vztrajno naroča že 16. leto, naj se svet spreobrne, drugače bo hudo. Mir, molitev, miloščina, post, pokora so ta naročila in predusem ljubezen. Bil sem že tudi na Kureščku lani in sem odšel zadovoljen, srečen in potolažen v svojem srcu.

Škoda, da ne morem priti na Rakovnik zaradi obveznosti do doma.

Posiljam vam dar naših darovalcev in se priporočam v molitve, prav tako za use sotrudnike.

Salezijanski vestnik mi je zelo všeč in sem ga že tako večer prebral; res dobra duhovna hrana. Kar tako naprej z novim poletom.

Vso srečo in Bog z vami in Marija

Pomočnica,

Roman

Častiti gospod urednik!

Zahvaljujem se Vam za prijazen pismi ter za Vestnik, ki mi ga redno pošiljate. Rada bi tudi jaz pridobila se kakega naročnika, kakor tudi za masno zvezo, a mi ne uspe. To pa zato, ker smo že v domači župniji precej dejavne. Vključene smo k molitvem živega rožnega venca pod vodstvom č. g. patra Leopolda Grčarja; ker smo se posvetile Karmelski materi Božji. Poleg tega se v skofijsko molitveno skupino, od koder dobivam občasno revijo Nova rast. Molitveno uro imamo usak petek v cerkvi (v Šmartnem usak četrtek). Vsakega 16. v mesecu molimo na čast Karmelski materi Božji, ki ji je naša cerkev posvečena. Vsakega 13. v mesecu se zbiramo k molitvi se na domu ge. Zagradisnikove.

Da smo zares unete molivke, nas je pohvalil celo sveti oče papež Janez Pavel II. Navajam njegov pohvalni govor: "Dobrodošli romarji iz Velenja v Sloveniji, ki ste prišli s svojim župnikom, da obiščete grobove prvakov apostolov, rimske Marijine bazilike in se srečate s Petroum naslednikom. Naj vas Karmelska mati Božja, ki jo tako goreče častite v svoji cerkvi, vodi po poti vere k Bogu, in to posebno v teh težkih zgodovinskih trenutkih. S to željo blagosavljam vas in uso vašo župnijo." (Bilo je to 24. II. 1995)

Nekaj zvestih molivk je Bog že odpoklical k sebi. Mladih pa ne more-

mo pridobiti. Tako nas je za božične praznike zapustila zvesta molivka Krista Lahovnik, ki se je kljub hudi bolezní še rada pridružila molitvam. Bila je tudi članica masne zveze.

S temi besedami zaključujem svoje pisanje ter vas use skupaj prav prisrčno pozdravljam.

S spoštovanjem. Milka Mir

Spoštovani!

Po dobrem letu dni se vam zopet oglašam. K pisanju so me spodbudile opazke mladih, pa tudi malo starejših, o papeževem obisku v Sloveniji.

Vedno znova slišimo opazke glede stroškov papeževnega obiska, glede njegovega "zastarelega gledanja na svet" (proti splavu, ločitvi, kontracepciji, pornografiji, drogi...). Vse preveč ponavljamo mnenja drugih o svetem očetu in njegovem poslanstvu.

V modernem svetu je use manj mladih, ki gledamo na vrednoto nedotaknjenosti (devištva) pred zakonsko zvezo s svetle strani (odpadejo tudi problemi kontracepcije, splava, pogosto tudi problemi ločitve...).

Ljudem manjka spoštovanja do Boga, s tem pa tudi do samega sebe, svoje osebnosti, svojega originala, zato tako hitro podležemo modernemu zavojevanju porabnistva.

Če bi človek v dneh papeževnega obiska s srcem in dušo prisluhnil besedam svetega očeta in si te besede utisnil globoko v srce, bi že na zemlji odkrili raj, ki nam je v večnosti namenjen.

Bog blagoslovi obisk svetega očeta med nami!

Miran

➤ s strani 9

zavetnica naše župnije. Tudi don Bosko, Marijin velik častilec, je po toliko desetletjih postal polnokrven član naše velike župnijske družine.

Ko razmišljamo o prihodnosti, pa vse več govorimo o razširitvi župnijske dejavnosti. Vedno bolj je v zraku zamisel župnije s salezijanskim mladinskim centrom. Gre torej po eni strani za oživiljanje vsega tistega, kar je na Rakovniku že obstajalo, pa vendar z nekim novim navdihom, ki naj bi bil odgovor današnjim časom in problemom mladih, ki živijo v našem okolju. Veliko moči in sredstev torej vlagamo prav v to, da bi župnija tudi danes dajala mnoge odgovore vsem tistim, ki iščejo Boga. Menim, da je lahko 40-letnica župnije za vse, ki ji pripadamo tako ali drugače, mejnik, temeljni kamen za novi polet.

M. O.

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Maj

6. sv. Dominik Savio, zavetnik mladine
13. sv. Marija D. Mazzarello, soustanoviteljica sester HMP
18. sv. Leonard Murialdo
24. Marija Pomočnica, glavna zavetnica salezijanske družine
25. molitveni dan za duhovne poklice na Rakovniku
26. spomladanski romarski shod na Rakovniku

Junij

1. mladinsko srečanje Čarno jezero na Rakovniku
23. sv. Jožef Cafasso, don Boskov duhovni voditelj
24. spominski dan Marije Pomočnice
30. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

Prijave in informacije o duhovnih srečanjih

Peter Polc, Želimlje 46,
1292 Ig, te.: 061/662-012

Lojze Dobravec, Želimlje 46,
1292 Ig, tel.: 061/662-012

Janez Potočnik, Rakovniška 6,
1000 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

Martin Lisec, Rakovniška 6,
1000 Ljubljana, tel.: 061/127-30-39

Jože Vidic, Tabor 29, 1380
Cerknica, tel.: 061/791-174

DUHOVNA SREČANJA

● ŽELIMLJE

Duhovne vaje za fante: 4. - 8. r.

* 30. junij - 3. julij

* 4. - 7. julij

Prijave: Peter Polc

Duhovne vaje za dekleta

in fante: 5. - 8. r.

* 14. - 17. julij

* 18. - 21. julij

Prijave: Peter Polc

Duhovne vaje se začnejo prvi dan ob 17. uri in končajo zadnji dan s kosilom ob 13. uri. Število udeležencev v skupini je omejeno.

Srečanje družin

* 5. maj

* 9. junij

Prijave: Lojze Dobravec

● POHORJE, KOPRIVNIK

Duhovni kamp

za fante in dekleta od 15 do 17 let

* 14. - 20. julij (Pohorje)

* 18. - 24. avgust (Koprivnik)

Prijave: Janez Potočnik

● USKOVNICA

Uskovniški tedni

* 14. - 20. 7., 21. - 27. 7. in 28. 7. - 3. 8.

Prijave: Jože Vidic

● KOPRIVNIK

Tedni salezijanske

mladinske duhovnosti

za fante in dekleta od 17. leta

* 21. - 27. 7 in 4. - 10. 8

Prijave: Lojze Dobravec

● ŠE NEKAJ SREČANJ

* 12. maj: Pomlad v Jaršah
(8.00 - 20.00)

* 24. maj: Bedenje mladih
pri Mariji Pomočnici (21.00 - 04.00)

* 1. junij: Čarno jezero (9.00 - 16.00)

* 16. junij: Srečanje za starše mladih,
ki se udeležujejo salezijanskih
programov - Želimlje (9.30 - 18.00)

Prijave: Martin Lisec

● PROGRAMI V TUJINI

Informacije: Martin Lisec

KNJIGE

B. Liss ŽIVLJENJSKA ŽETEV

V skupnem življenju, ki se je morda začelo z naravnost idealnim dopolnjevanjem, se navadno en partner hitreje stara, medtem, ko je drugi še vitalen in ustvarjalen. Velikokrat pride resna bolezen, ki zahteva popolnoma novo medsebojno prilagoditev vse do takrat, ko se je potrebno pripraviti na to kako spremljati partnerja v smrt. Knjiga je svojevrsten priročnik za zadovoljno in srečno tretje življenjsko obdobje.

KASETE

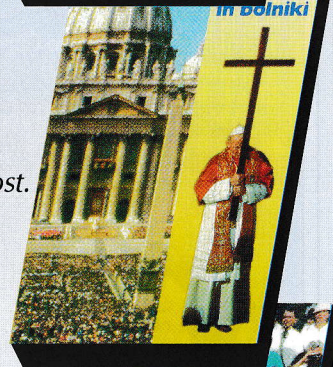
VTISNITE EVANGELIJ V SRCE SVETA

Dokumentarna videokaseta o papeževih srečanjih z mladimi v Rimu, Buenos Airesu, Composteli, Czestochowi in Denverju. Papež na vseh potovanjih poudarja, da so mladi prihodnost in upanje za ta svet in prav zato jih Kristus potrebuje.

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. IN BOLNIKI

K pomoči in služenju bolnim nas vabi tudi papež. Pomagati bolnikom ni nekaj razumskega in vzvišenega, ampak je dolžnost. Trpljenje v svetu mora buditi v nas ljubezen, da delamo dobro in smo prinašalci upanja za vse preizkušene brate in sestre.

JANEZ PAVEL II. V SRCU ZGODOVINE

Dokumentarna videokaseta predstavlja presekok papeževanja Janeza Pavla II. in glavne misli, ki so zaznamovale njegovo oznanjevalno in diplomatsko delo. Mladi in bolni, verni in neverni ter vsi ljudje dobre volje so za Cerkev, ki jo papež Janez Pavel II. poseblja, znamenje upanja na prehodu v tretje tisočletje.

za vsakogar kaj lepega